

Proletari din toate țările, uniți-vă!

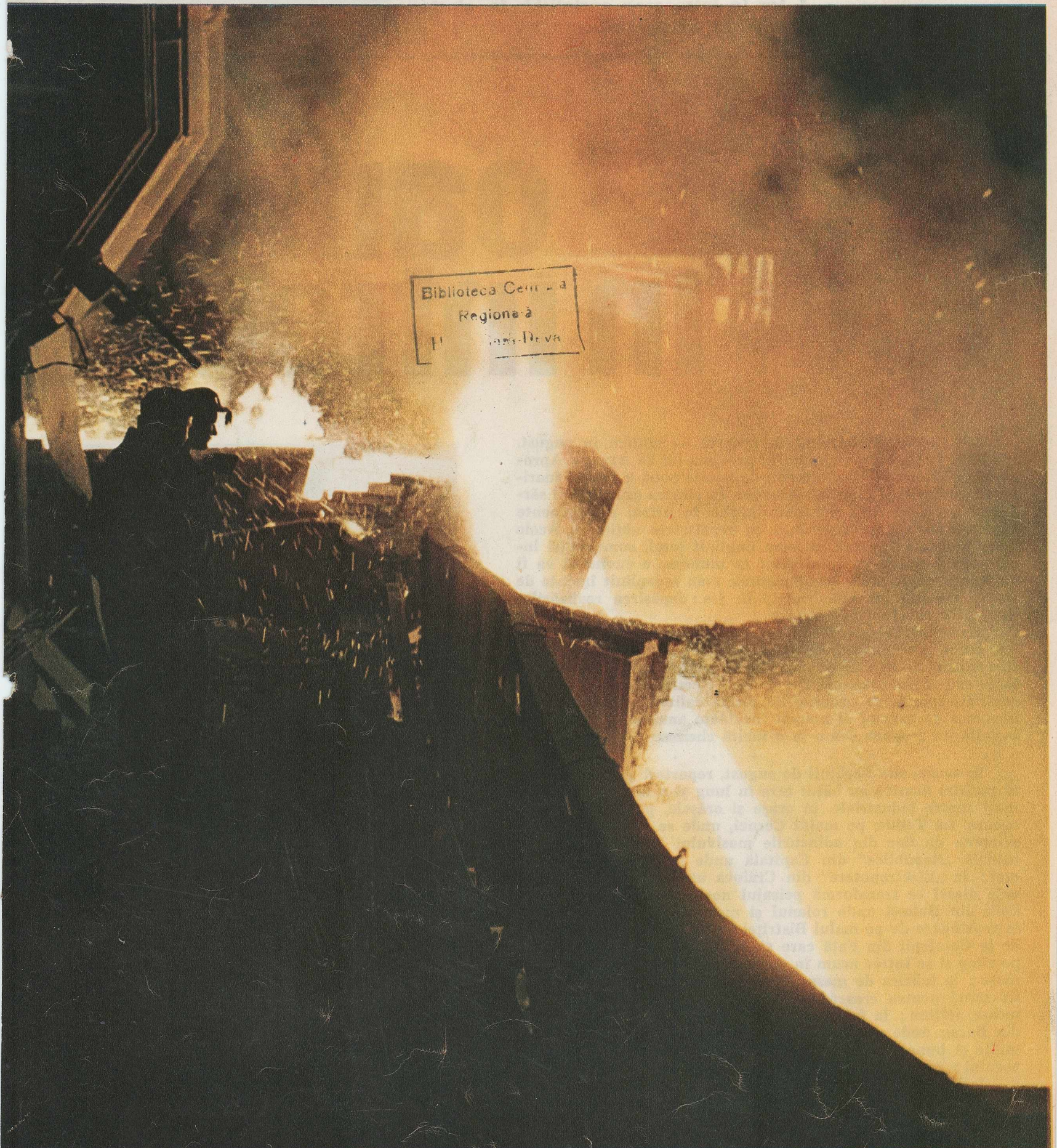
FLACĂRA

33

PENTRU MAREA SĂRBĂTOARE

Livezi dobrogene
COLOCVIU DESPRE ENERGETICĂ

Anul XIII nr. 33 (481) — 15 august 1964

CONSTRUIM

Prezentăm cititorilor noștri câteva imagini ale unor obiective industriale și construcții de locuințe realizate (parțial sau total) în cursul ultimelor luni, multe din ele înainte de termen, ca rezultat al participării entuziaste a constructorilor la întrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August.

1944-1964

Oameni în întrecere

Zile fierbinți. Fierbinți la propriu — sîntem în august. Fierbinți la figurat — sîntem în preajma lui 23 August. Apropiata sărbătorire a două decenii de istorie nouă a patriei înaripează gândurile și faptele oamenilor. În cinstea grandioasei sărbători ei și-au luat, cu luni de zile în urmă, angajamente solemne. Acum, le confruntă cu rezultatele obținute. Acolo unde promisiunile încă nu s-au împlinit total, oamenii își încordează forțele: cuvîntul celor ce muncesc e cuvînt și va fi respectat. Acolo unde angajamentele s-au îndeplinit înainte de soroc, oamenii nu lasă brațele în jos: depășirea realizărilor este tot o chestiune de onoare.

Marea sărbătoare mobilizează și îndeamnă, înzecește forțele fizice și stimulează gîndirea creatoare a oamenilor. Fie că sînt exprimate în tone de oțel sau în metri de pînză, în litri de lapte sau în kilowați-ore de energie electrică, în bani sau în cantități sporite de produse de primă calitate, realizările milioanei de oameni ai muncii închinată anului XX constituie laolaltă un răspuns demn la o înaltă chemare.

În aceste zile fierbinți de august, reporteri și fotoreporteri ai revistei noastre au bătut țara în lung și-n lat, s-au oprit în mari centre industriale, în orașe și orășele, pe șantiere și pe ogoare. La Teliuc, pe malul Cernei, unde se scoate la lumină minereu de fier din adîncurile masivului Poiana Ruscăi; la uzinele „Republica” din Capitală unde se fabrică țevile de oțel; la „Electroputere” din Craiova unde se nasc locomotivele diesel ce transformă peisajul nostru feroviar; la textilistii din Buhuși unde rolanul și melana au întinerit vechea întreprindere de pe malul Bistriței; pe ogoarele colectivizatorilor de la Coțofenii din Față care și-au strîns harnic păioasele de pe cîmp și se întrec acum în executarea celorlalte lucrări sezoniere; la fabrica de mase plastice „București” al cărei colectiv luptă pentru crearea de noi și noi sortimente utile, frumose, ieftine; la fabrica de celuloză și hirtie „Steaua roșie” din Bacău unde oamenii depun eforturi pentru a da produse multe și bune atît de legate de necesitățile culturale ale poporului: cartea, caietul, blocul de desen...

Iată acum câteva imagini și date din munca oamenilor aflați în aceste zile fierbinți de august în avîntată întrecere.

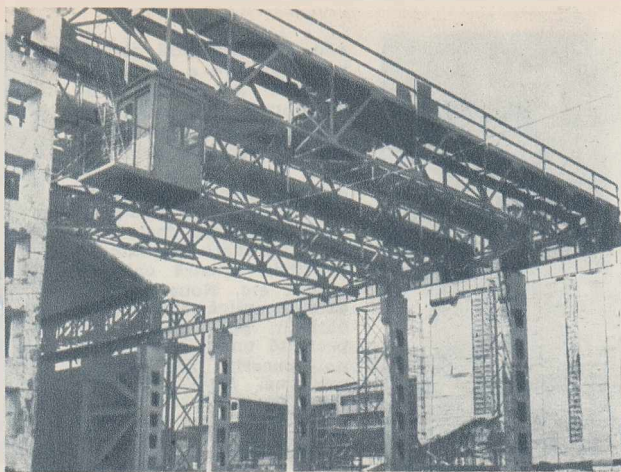

Construcția de locuințe constituie o grijă permanentă a partidului și statului nostru, nemijlocit legată de ridicarea standardului de viață a celor ce muncesc. Blocuri cu zeci de mii de apartamente sînt date anual în folosință schimbînd total aspectul unor orașe întregi.

În fotografie: așa arată acum vechiul cartier bucureștean Șos. Vergului—Balta Albă.

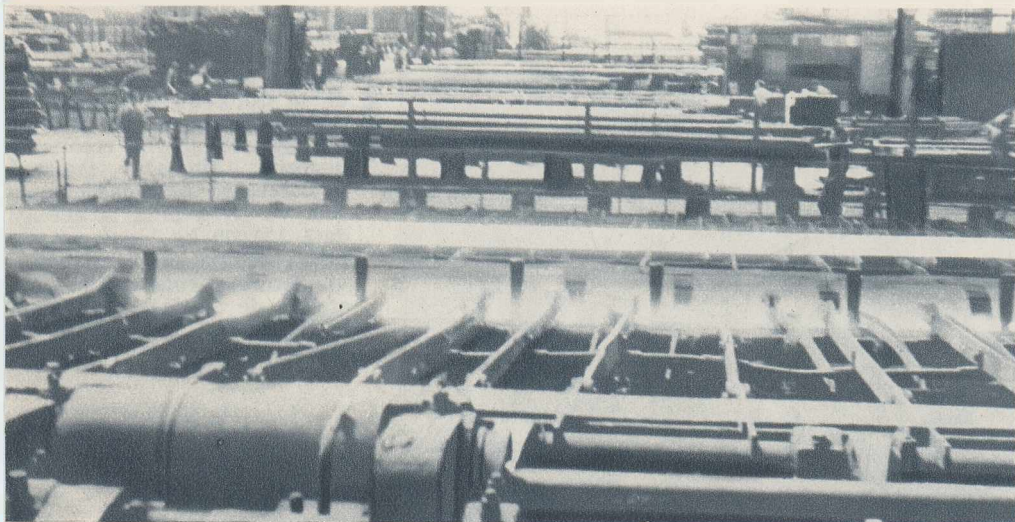
La Turnu-Măgurele — unul din acele foste tirgușoare unde „nu se întîmpla nimic” — se construiește în ritmul și la proporțiile socialismului un combinat chimic care va livra anual economiei noastre cîteva sute de mii de tone îngrășăminte pentru agricultură, și alte produse chimice. Fabrica de acid sulfuric a și fost dată în funcțiune.

Linii pentru transportul curentului electric de 110, 220, 400 kV străbat țara în lung și în lat, asigurînd distribuția judicioasă a energiei electrice pe măsura nevoilor mereu sporite ale dezvoltării industriale.

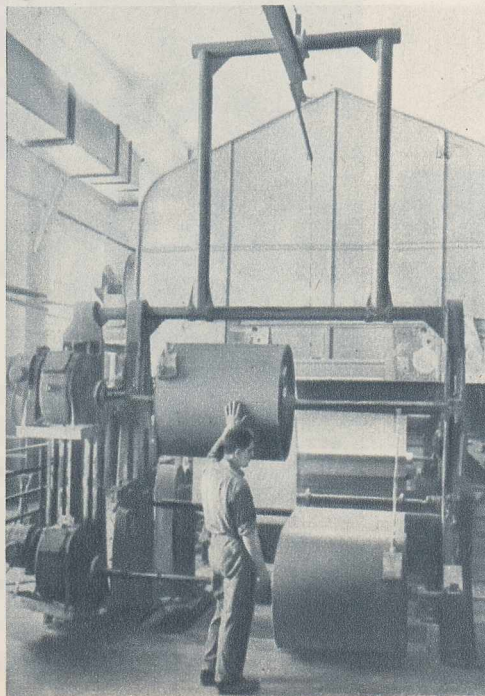
În prezent se construiesc, printre altele, linia de 400 kV în lungime de 264 km, între Luduș și Slatina și două linii de cîte 220 kV Poroșeni-Craiova și Craiova-Slatina. În felul acesta se asigură transportul de energie electrică necesară funcționării combinatelor chimice de la Craiova și Turnu-Măgurele și Uzinei de aluminiu de la Slatina.

În fotografie: se montează linia Luduș-Peștiș.

Uzinele „Republica”. Cîteva cifre semnificative culese într-o singură secție — laminorul de 6 toli: angajament de a da pînă la finele anului o cantitate de 2.000 tone țevă din care, pînă la 23 August, 1.300 tone. De pe acum s-au realizat 3.500 tone țevă. Cîste brigăzilor de laminatori conduse de Ion Petcu, Nicolae Chirnoagă, Sabin Cristea.

Exploatarea minieră Teliuc. Brigada lui Anton Spărios a depășit planul trimestrial cu 1.300 tone minereu; brigada lui Cosma Culcea cu 2.000 tone. Alți frunțași: Victor Marincaș, Ioan Ienășcău, Iuliu Tomovici și echipele lor. Economii la prețul de cost pe întreaga exploatare: 300.000 lei. Beneficii peste plan: 2.000.000 lei.

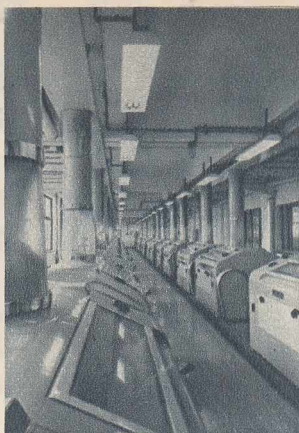
În secția construcției metalice a uzinelor „Electroputere”, echipa condusă de Gheorghe Matei a realizat cu mult înainte de termen repera subansambluri pentru două locomotive diesel peste plan; la secția de montaj, tinerii din brigada comunistului Nicolae Berca au realizat înainte de termen montarea cablajului și a aparatelor pentru un bloc-aparate. În întrecere este antrenat întregul colectiv de cercetători și specialiști în fabricarea locomotivelor diesel.

Răspunzînd recentei Hotărîri a C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri privitoare la mărirea salariilor, la reducerea unor cote ale impozitului pe salarii și la creșterea plătoanelor de salarii în funcție de care se acordă alocația de stat pentru copii, colectivul fabricii „Steaua roșie” din Bacău și-a sporit angajamentele. Așa, de pildă, cantitatea de 600 tone celuloză, și 700 tone hirtie peste plan nu va mai fi dată pînă la sfîrșitul anului ci pînă la 23 August. Și acest angajament mîrit a fost îndeplinit datorită muncii entuziaste a întregului colectiv care numără mulți frunțași ca Ion Mărgineanu, Nicolae Mihai, Gh. Farcaș, Dorin Gherguță, Avram Filip, ing. Const. Savin și alții.

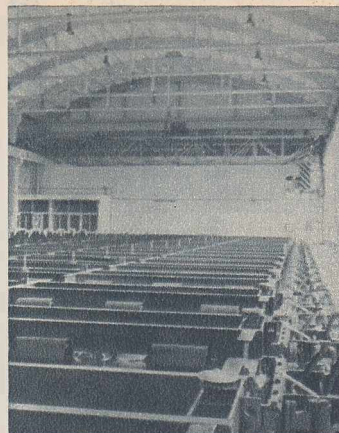

CONSTRUIM

Industria noastră alimentară este treptat înzestrată cu instalații moderne, realizând înalți indici de productivitate, calitate, igienă a produselor. Iată, de pildă, cum arată una din secțiile Fabricii de pâine din Constanța recent dată în funcțiune.

Așa se înfățișează principala încăpere a noii secții complet automatizate de electroliză cu catod de mercur, de la Combinatul chimic Borzești. Din banala sare, secția aceasta extrage importante cantități de clor, hidrogen și hidroxid de sodiu, toate produse de mare utilitate în industria noastră chimică, textilă etc. Noua metodă, care se aplică pentru prima oară în țara noastră, reprezintă una din cele mai noi cuceriri ale chimiei moderne. Dată în funcțiune cu 40 de zile înainte de termen, noua secție este înzestrată cu utilaj de înaltă tehnicitate.

Până la 20 august, colectivștii de la Coțofeni din Față vor termina arăturile de vară pe 500 hectare și vor recolta și depozita fînețele (lucernă și borceag); brigada legumicolă va livra pînă la aceeași dată 120.000 kg legume peste plan; echipa de constructori va termina construcția unui atelier de fierărie și a unui grajd pentru 100 capete de vite.

Impresionante au fost angajamentele luate în cinstea lui 23 August de colectivul fabricii de masa plastice „București”. Iată cîteva dintre ele, la ora asta total îndeplinite: depășirea planului la producția globală cu 6.800.000 lei; realizarea de economii în sumă de 2.800.000 lei și beneficii în sumă de 1.100.000 lei peste sarcinile respective de plan.

Cîteva din inovațiile textiliștilor din secția filatură cardată a fabricii „Postavul”-Buhuși: un dispozitiv pentru ridicarea presiunii la ringuri; un nou procedeu de albire a lînii; modificarea contactierului de pornire la ringuri; dispozitiv de curățire mecanică a mașinilor de lupuit. Cîteva dintre inovatori: Vasile Tîpa, Traian Rusu, Carol Blumenfeld, Vasile Hurghiș, Ioan Năsăescu. În fotografie: utemista Irina Cucu, flyeristă fruntașă.

PENTRU MAREA SĂRBĂTOARE...

1944-1964

LUMINĂ ȘI CULOARE

ÎN VIZITĂ LA MAESTRUL CIUCURENCU

Făcînd să triumfe spiritul tonic și subtila vitalitate a școlii românești moderne de pictură, orice tablou de Ciucurencu e o festivitate. Pregătirile sale speciale pentru expoziția cea mare din august aduc, în plus și din nou, mărturia devotamentului său constant la cauza unei arte care să celebreze marile momente ale vieții poporului. De curînd am avut prilejul să vedem alături, într-o completare reciprocă firească, imagini de elogiul al existenței, de laudă a naturii românești și imagini ale unei profesii de credință politică, închinată luptei sociale a poporului.

Vizitîndu-l în atelier, maestrul Ciucurencu ne-a spus că recentele sale lucrări își au izvorul în contemporaneitate. „Peisajul industrial” de la Cîmpina e, desigur, un moment culminant din seria recentă de peisaje din Valea Prahovei din care cîteva au apărut pe

simeză la Dalles. (Vă amintiți, fără îndoială, verdele lor auriu, adevărată lumină vegetală.) Alături de compozițiile de mari semnificații și dimensiuni pe care le-am văzut acolo, să o așezăm pe cea mai nouă: „Ilegaliști împărțind manifeste”. Vom vedea, de bună seamă, din nou o imagine solemnă și dramatică expusă într-un colorit transparent, de o elocvență persuasivă, care își va lua locul în muzeu alături de picturile „Ana Ipătescu”, „Epilogul răscoalelor”, de „Primul 1 Mai liber”, purtînd semnele etapei de creație pe care o trăiește acum acest meșter care se reînnoiește mereu, rămînîndu-și fidel cu nestrămutare.

A. A.

H. H. CATARGI: NOI PEISAJE ȘI PORTRETE

Maestrul H. H. Catargi își îngăduie un moment de odihnă. Pictorii susțin că nu e nimic misterios în pro-

fesia lor, că tot secretul constă în deosebirea simplă dar fundamentală între a *privi* și a *vedea* natura. Nu ne avîntăm în considerații teoretice asupra acestei probleme, ci facem și noi ceea ce fac toți oamenii de cînd există pictura: încercăm, cu emoție, să *vedem* ceea ce a văzut artistul însuși.

Iar maestrul Catargi ne explică cu profundă simplitate trăsătura tulburătoarelor peisaje pe care le avem în față:

— Eu sînt pentru pictura realistă. Nu pentru realismul superficial, fotografic, ci pentru realismul adevărat, adîncit, cu miez. Portretul nu trebuie să fie o figură aproximativă, făcută pe dinafară — modelul trebuie interpretat. Iar în peisajul realist natura constituie, firește, punctul de plecare. Natura însă e o lumină trecătoare. Trebuie să iei din ea ceea ce este mai durabil.

Maestrul a terminat de curînd și a închinat mării aniversări a zilei de 23 August trei lucrări: un peisaj industrial, — Cazangeria de la Grivița roșie, — un portret de muncitor și un portret de țărăncă.

— De la 23 August 1944 au crescut generații de pictori foarte talentați. Și li s-au creat condiții ad-

mirabile de dezvoltare. S-au deschis muzee de artă în provincie, în toate orașele mari din țară. Pictorii simt îndreptată asupra lor o mare grijă și își dau seama că au o mare răspundere. Iar răsplata și fericirea noastră constă în aceea că vizitatorul — muncitorul, țăranul sau intelectualul — văzîndu-ți pînzele, după cîtva timp se întoarce să le revadă.

Ne uităm încă o dată, și încă o dată, înainte de a părăsi atelierul maestrului, la admirabilele peisaje și portrete pe care artistul le-a văzut și, generos, le-a fixat pe pînzele sale pentru noi toți.

ION GHEORGHIU: COLORITUL SCOARȚELOR POPULARE

— Vreau să creez o pictură optimistă, plină de vitalitate. Aș vrea să ajung la frumusețea coloritului scoarțelor populare.

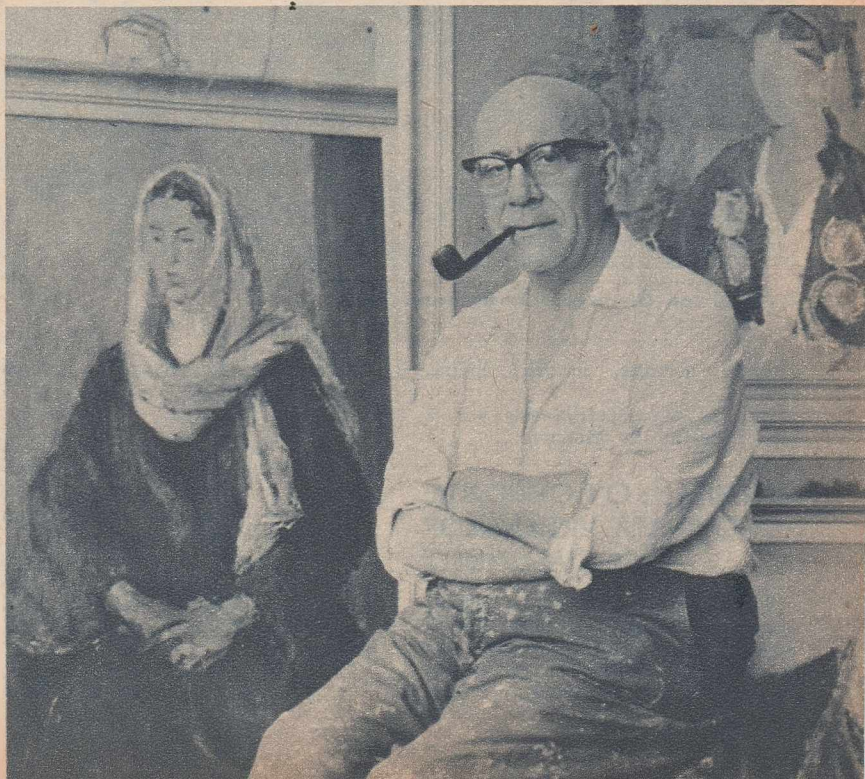
Ceva din intențiile pictorului Ion Gheorghiu, ceva din sufletul poporului român, din frumusețea coloritului scoarțelor populare, din peisajul bogat al țării noastre se va dezvălui în această lună sărbătorească și publicului de peste hotare. La Bienala de la Veneția, la care din partea țării noastre expun Boris Caragea, Ion Bițan, Ion Pacea, Ion Gheor-

Raluca SIMIONESCU
(Continuare în pag. 6)

Maestrul Ciucurencu la șevalet.

Într-un moment de odihnă, în atelierul maestrului Catargi. →

PENTRU MAREA SĂRBĂTOARE...

Ion Bișan: Steagul Victoriei.

ghiu e prezent cu 25 de lucrări: peisaje — un peisaj industrial, „Uzina“, realizat într-o gamă de roșu aprins, un peisaj de pe litoral,

exact ceea ce vrea să transmită pictorul.

„Steagul Victoriei“, compoziție închinată de pictorul Ion Bișan sărbătoririi celei de-a XX-a aniversări a eliberării, s-a născut din cercetarea de documente întreprinsă de artist la Muzeul de istorie a partidului, din discuții cu ilegalistii, din observarea atentă a oamenilor muncii, din înțelegerea profundă a muncitorilor.

Tabloul înfățișează un personaj ridicat pe zidul unei fabrici, desfășurând un steag roșu. Ceea ce te copleșește la vederea tabloului este umanitatea care se degajă din silueta muncitorului, măreața simplitate din gestul său.

Alături de această pânză, Ion Bișan a prezentat un peisaj — o carieră de pământ — realizat undeva, pe un șantier de construcții de la marginea Bucureștiului. Ceva din multiplele tonuri luminoase ale pământului, din urmele crude de iarbă ne amintește că Ion Bișan s-a născut pe pământul Dobrogei de

Pictorul Ion Gheorghiu în atelierul său.

„Vara“, portrete, natură moartă, nud.

Alte 12 din lucrările sale vor fi expuse curînd la Moscova.

ION BIȘAN: O COMPOZIȚIE ÎNCHINATĂ VICTORIILOR SOCIALISMULUI

Pentru „neprofesionist“, istoria unui tablou poate părea închisă doar în straturile de culori care s-au suprapus pe pînză pînă la găsirea celui colorit care redă cel mai

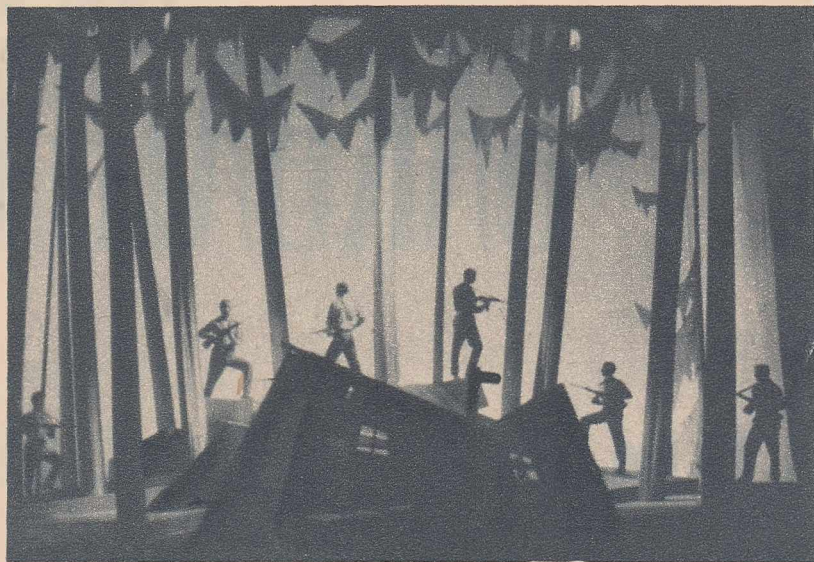
unde a adus în pictura sa lumina intensă a soarelui.

★

...Ne despărțim cu părere de rău de fiecare pînză care ne-a comunicat un sentiment unic, pe care l-am avut parcă în noi dar nu l-am putut defini exact.

Ne despărțim de tablouri pentru puțină vreme. În cadrul marilor manifestări artistice, în această lună vom reveni, le vom vedea din nou în expoziții.

Raluca SIMIONESCU

PĂDUREA VULTURILOR

S-a născut o nouă operă, construită cu știința gradării dramatice, cu desfășurări ample de mase profilate pe o etapă istorică hotărîtoare în lupta de eliberare a poporului român. Această luptă, condusă de partid, pentru pregătirea și realizarea insurecției armate de la 23 August 1944, constituie sursa de inspirație a operei „Pădurea vulturilor“ de Tudor Jarda (libretul Corneliu Rusu și Pompiliu Gîlmeanu).

Premiera operei va avea loc pe scena Operei de stat din Cluj, cu prilejul festivităților închinată celei de-a XX-a aniversări a eliberării.

Interpreți, regizori, scenografi, muncesc acum cu rîvnă pentru a prezenta această lucrare muzicală în condiții artistice cît mai bune. Valoarea operei poate fi însă apreciată de pe acum ca un succes al creației componistice românești, „Pădurea vulturilor“ prezentînd o galerie de tipuri umane emoționant transpuse artistic.

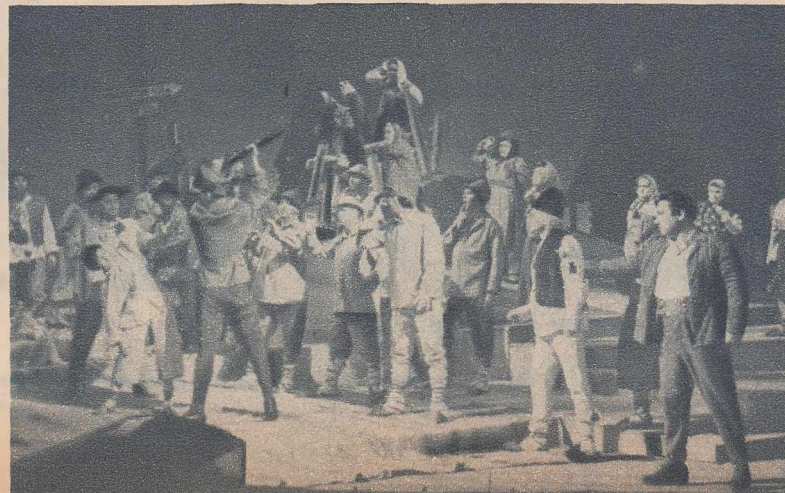
Eroii operei întrunesc calități morale deosebite, întregind întruchiparea în imagini artistice a luptătorilor pentru fericirea poporului, a comunistilor. Costin, comandantul detașamentului de partizani (interpretat de Teodor Anastasiu), reprezintă omul nou, comunistul plin de elan și vigoare dinamic, curajos. Dramaticul Neculai (artistul emerit Traian Popescu) este caracteristic pentru toți acei oameni încărcăți de justificată ură împotriva fascismului. Mama (artista emerită Ecaterina Vîlcovici), sensibilă și plină de dragoste pentru fiul său ruinat fizicește și moralicește, poartă mesajul îndureratelor mame din România mutilată de războiul fascist.

Melodia se clădește dramatic pe elemente ale cîntecului popular și de masă. Nu e vorba, firește, de simple prelucrări ale acestora, ci de recompuneri scrise cu multă muzicalitate și un deosebit simț al formei. Calitățile componistice ale operei sînt, fără îndoială, și rezultatul exprimării clare a unui ideal umanist, a unor chemări fremătătoare la luptă pentru dreptatea poporului.

Opera „Pădurea vulturilor“ atestă că personalitatea componistică a lui Tudor Jarda a cîștigat în dimensiuni prin înțelegerea clară a momentului istoric relatat, prin reliefaarea unor caractere puternice și prin muzica sa adecvat realizată.

Ion ARCAȘ

În fotografiile noastre, imagini din „Pădurea vulturilor“ în interpretarea Operei de stat din Cluj.

PENTRU MAREA SĂRBĂTOARE...-

De vorbă cu...

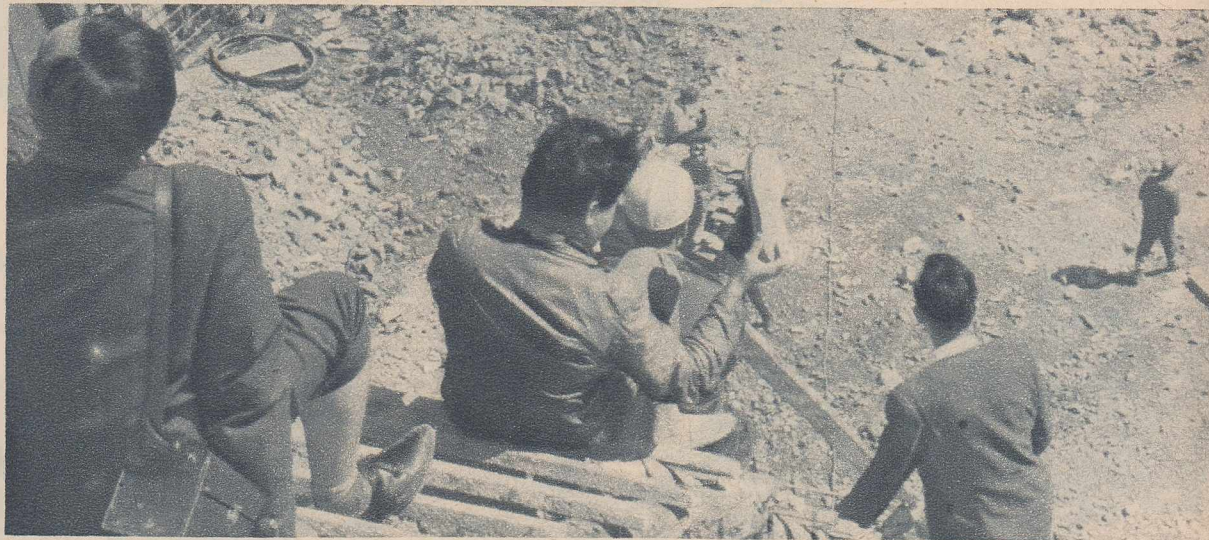
REGIZORUL VIRGIL CALOTESCU — Ce-și propune noul dv. film „România, orizont 64”?

— Să exprime, în limbajul specific acestui gen al artei filmului, mândria noastră de constructori ai socialismului conduși de partid.

— Nu este prea ușor, știm asta, dar vă rugăm să ne oferiți, numai cu ajutorul cuvintelor, o scurtă vizionare în avanpremieră — dacă se poate spune așa — a filmului.

— Structural, am conceput filmul în trei capitole mari (vreau să vă spun însă de la bun început că nu va fi o agendă didactică, cu împărțiri rigurose trasate). În primul, aparatul de filmat se plimbă prin ținuturile care au dat naștere vechilor legende despre vitejia poporului nostru. Cu ajutorul vestigiilor istorice vom reînvia pagini din lupta lui de veacuri pentru libertate.

Partea a doua își propune să reflecte eroismul clasei muncitoare condusă de Partidul Comunist Român. Ne-am deplasat prin locurile al căror nume este legat de momente cruciale din istoria noastră: înființarea partidului, marile lupte muncitorești, insurecția armată din 23 August 1944. Să rețineți, ca o particularitate a filmului, că nu am apelat de loc la arhivă, la filmotecă, ci am folosit și am transpus pe ecran doar puterea de evocare a unor locuri istorice.

Echipa regizorului Virgil Calotescu în timpul filmărilor la Hidrocentrala „16 Februarie” de pe Argeș.

Ultimul capitol, anunțat — cinematografic — prin nașterea unui copil, este un răspuns la întrebarea: „Ce lăsăm moștenire viitorului?” Ecranul va prezenta câteva din izbânzile construcției socialismului în țara noastră.

— Ne-am obișnuit în multe din filmele dv. să întâlnim, des folosită, metafora cinematografică. O vom găsi prezentă și de astă dată?

— Coloana lui Brîncuși, ca simbol al aspirațiilor poporului, revine în multe imagini; uneori ea apare chiar înmăit. În ultima parte a filmului, nenumăratele verticale ale noilor noastre construcții vor să sugereze tot atâtea întruchipări ale cuceririlor și elanului creator al poporului nostru.

COMPOZITORUL DIAMANDI GHECIU

— Cu aproape un an în urmă ați început să lucrați la o simfonie închinată anului XX. Am dori să știm prin ce se caracterizează noua dv. lucrare?

— În „Simfonia eliberării”, pe care am terminat-o acum vreo două luni, fără a urmări o linie programatică descriptivă, am încercat să redau prin mijloace specific muzicale complexitatea sentimentelor unor oameni care au luptat pentru a-și vedea idealurile împlinite.

Am socotit dialectica formelor tradiționale ale simfoniei drept un cadru potrivit pentru problematica unui conflict în care se înfruntă două lumi.

În ansamblul lucrării domină ideile stenică, majore, caracteristice vremurilor noastre. M-am străduit ca imaginile — care vreau să ajungă la ascultători încărcate de emotivitate — să fie cât mai limpezi, fără a renunța sub nici un motiv la adâncimea lor.

Magda MIHĂILESCU

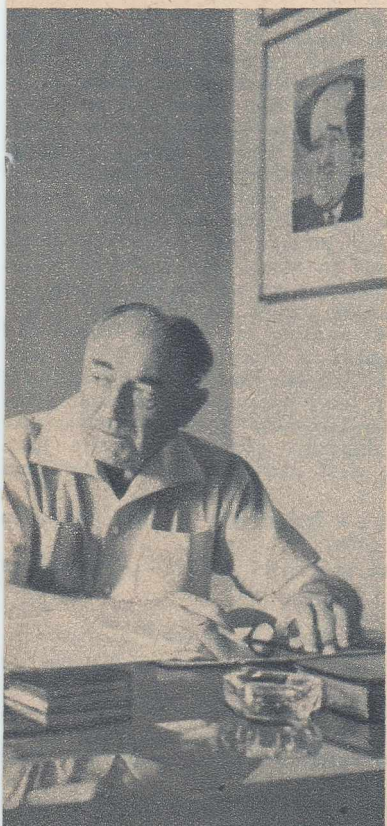
TÎRGUL DE FETE

Opereta, cu tot cortegiul ei de întâmplări vesele, momente lirice și, firește, cu muzica ei spumoasă, va poposi timp de șapte zile pe scena Teatrului de vară din parcul Herăstrău.

Vom reînflori — în această săptămână a operetei românești închinată celei de-a XX-a aniversări — eroi și melodii binecunoscute, dar vom face totodată cunoștință și cu o nouă creație originală: „Tîrgul de fete”, realizată de compozitorul Filaret Barbu pe libretul lui Traian Iancu. De astă dată au urcat pe scena operetei mineri și lămpărițe, tulnicari și tulnicărese, fluierași și pețitori moți, bucureșteni și turiști străini, antrenați într-o acțiune care se desfășoară în Lupeni — orașul „diamantului negru”. Și care se petrece în jurul poveștii de iubire (sintem doar în imperiul operetei!) dintre minerul Ștefan și ingenera Daria. Trecînd mereu de pe scenă la pupitrul regizoral, artistul emerit Ion Dacian interpretează pe eroul principal, împărțind totodată sarcinile de regizor cu Nicușor Constantinescu și I. Mavrodin. Alături de el, pe scenă (în decorurile Elenei Agapie), îi vom revedea pe Lili Dușescu, Virginica Romanovski, Bimbo Mărculescu și mulți alții. Conducerea muzicală e rodul muncii colective a muzicienilor Gherase Dendrino, Mircea Ionescu și Constantin Rădulescu, în timp ce scenele coregrafice au fost realizate de Oleg Danovski.

A. I.

Ion Dacian la pupitrul regizoral.

Compozitorul Diamandi Gheciu.

Am sosit ajutoarele.

1944-1964

PE
SANTIERELE
DE CERCETĂRI
GEOLOGICE

Tabăra a fost instalată. În aşteptarea cinei, care se pregăteşte la focul încropit în grabă, Ion Focea îşi pune la punct însemnările făcute în timpul zilei.

CĂLĂTORIE PRIN ADÎNCURILE PĂMÎNTULUI

Ne-am propus să facem o călătorie prin adâncurile pământului. Ideea pare la prima vedere fantezistă, dar în orice caz atrăgătoare. Să nu vă aşteptaţi însă la o reeditare a celebrului roman al lui Jules Verne. Departe de noi asemenea intenţii. Am lăsat acasă ficţiunea şi n-am luat cu noi decât un carnet de reporter, un creion şi-un aparat de fotografiat. Pentru că „eroii” noştri sînt nişte oameni care stau cu picioarele pe pămînt: geologii.

Primul născut

Întîlnirea cu Ion Focea, un geolog prospector în vîrstă de 32 de ani, a fost cu totul întîmplătoare. Un tînăr tehnician, care cerceta un afloriment descoperit de curînd, ne-a spus:

— Dacă vreţi să aflaţi amănunte despre munca noastră, staţi de vorbă şi cu Ion Focea. El a bătut pe aici primii ţăruşi.

Să stai de vorbă cu un geolog prospector! Dar asta-i o treabă dintre cele mai anevoioase.

Trebuie să-i cauţi urmele prin codrii carpaici, pe văi şi piscuri de munte. Geologul prospector e ca o pasăre călătoare. Aria lui de acţiune cuprinde sute de kilometri pătraţi. Îşi aşază cortul în locuri izolate, arareori bătute de picior de om. Doar focul pe care-l aprinde seara, în faţa micii sale tabere, îi mai semnaleză prezenţa. A doua zi însă, cînd porneşti pe urmele lui, nu mai găseşti decât cenuşa din vatra improvizată şi „salteaua” de cetină sau muşchi pe care a dormit buştean în cursul nopţii. Încotro a pornit din nou? Nimeni nu-ţi poate spune precis. Nici măcar ciobanii de la stînele de pe plaiurile carpatine. Pentru că geologul prospector nu urmează întotdeauna itinerarul dinainte stabilit. Un afloriment (o ivire de minereu la suprafaţă) care-i iese întîmplător în cale, îi poate schimba pe loc tot planul de bătaie hotărît dimineaţa, pe hartă, înainte de-a pleca în prospectare. Îl vezi pornind pe cîte o vale tăiată sălbatic de apă în munte, sărînd din piatră în piatră şi adulmecînd, ca un vîntător iscusit, urmele presupuselor comori ale pămîntului.

Întîmplarea a făcut ca pe Ion Focea să-l prindem la gazda sa dintr-un cătun de la poalele Munţilor Rodnei. Era foarte agitat, nu-şi găsea locul şi nu-i intra nimeni în voie. Nici chiar Corneliu Iacovache (şoferul maşinii care se afla la dispoziţia geologului şi care lucra cu Focea de circa patru ani de zile) nu-l mai recunoştea:

— Dar ce s-a întîmplat? — l-am iscodit cu discreţie pe şofer.

— Aşteaptă să-i nască soţia — ne-a răspuns Iacovache.

— Primul copil?

— Bineînţeles. Altfel ar fi mai... obişnuit.

— Şi ce vreţi să fie? — l-am întrebat pe Focea.

— Fie ce-o fi, numai să vie o dată — ne-a răspuns geologul descreţindu-şi fruntea.

O dată aruncată o „punte”, a început să se lege şi convorbirea.

— Anul acesta — ne-a destăinuit Focea printre altele — este pentru mine crucial.

— De ce?

— Mi-am făcut un „plan maximal”, alcătuit din cinci puncte, pe care sper să le duc pe toate pînă la capăt.

— Punctul unu : să dovedesc că ivirile de minerale descoperite de mine anul trecut corespund unui zăcămint. Pe baza proiectului alcătuit astă-iarnă, și care a fost aprobat de Comitetul geologic, acum se sapă o galerie de prospecțiune. Acesta-i primul zăcămint pe care l-am descoperit singur.

Fiecare amănunt al terenului pe care îl cercetează trebuie însemnat pe hartă.

Am fixat cu mîna mea locul unde trebuie săpată galeria de coastă, lungimea ei...

Geologul se opri și zîmbi.

— La ce vă gîndiți ?

— Mi-am amintit cîte îndoieli am avut pînă m-am hotărît să fac proiectul definitiv al galeriei. La început am vrut să cer săparea numai a 50 de metri. Îmi era teamă să nu dau greș. Fiecare metru de galerie costă bani. Pînă la urmă însă am cerut 1.500 m.

— Și care sînt rezultatele de pînă acum ?

— Îmbucurătoare — a conchis Focșa. Chiar zilele trecute a vizitat șantierul un tovarăș din conducerea Comitetului geologic. Mi-a spus că-i mulțumit. Se pare că galeria va nimeri direct în zăcămint.

— Și celelalte puncte din „planul maximal” ?

— Aștept să-mi nască nevasta — care-i tot geolog — un băiat. Apoi sper să ne mutăm cît de curînd într-un apartament nou din Capitală. Iar după ce ne mai cumpărăm ultimul tip de televizor românesc „Grigorescu” și un automobil, consider planul îndeplinit.

Pentru un singur an e o performanță !

„Premieră alpină” în Munții Rodnei

Corneliu Iacovache îl conducea de obicei pe geolog cu mașina pînă în Pasul Prislop. Aici se despărțeau. Geologul și însoțitorul său, un flăcăiandru de prin partea locului, își treceau curelele rucsacurilor grele pe după umeri și, înainte de a porni la drum, mai aruncau o privire asupra pitorescului peisaj din această istorică trecătoare : spre nord — Munții Maramureșului cu Toroioaga și Piscul Cearcănului cu aspectul lui de cetate medievală ; spre est — obcinele regiunii Suceava. Arcul sud-estic al orizontului, format de lanțul de culmi ca un ferăstrău gigantic al Munților Rodnei, este străjuit la un capăt de Ineu, iar la celălalt de Pietrosu.

Iacovache scrută drumul pe care trebuia să-l străbată geologul, încovoiat sub greutatea „tarchatului” său, în alcătuirea căruia intrau, pe lîngă uneltele specifice meseriei, un cort și o „bucătărie portabilă”, ultima evidențindu-se mai cu seamă printr-un cean de tuci cu fundul negru. Își făcea socoteala că, pînă la izvoarele Bistriței, unde intenționa geologul să-și instaleze „statul său major”, avea cîteva ore bune de mers. Cea mai grea porțiune i se părea versantul ce pornea din trecătoare și unca spre un platou situat la peste 1.500 m altitudine.

„Panta e mare, dar nu inaccesibilă” — își făcea Iacovache socotelile în timp ce-i compătinea pe geolog și pe însoțitorul său, care se îndepărtau cu pași rari, măsurați. „Drumul e cam în costișă — continua să reflecteze Iacovache. Totuși e uscat. Ce-ar fi să încerc ?”

Strigă pe neașteptate după Focșa :

— Tovarășe inginer !

Focșa se opri.

— Ce-ați zice să vă duc cu mașina ?

— Unde ?

— Sus... Greu e pînă ajung pe platou, că după aceea n-am grijă — îi explică Iacovache.

Focșa era obișnuit cu „trăsnăile” lui Iacovache. Nu o dată îl purtase cu mașina prin locuri greu accesibile. De data asta însă i se părea că Iacovache întrece măsura.

— N-ai să poți urca — l-a sfătuit Focșa. O să te dai cu mașina de-a berbeleacul și nu te mai oprești decît în vale.

Lîngă ei s-a ivit și-un cioban de la stîna din apropiere.

— Dumneata cunoști bine locul ? — l-a întrebă Focșa pe cioban. Tovarășul șofer zice că poate merge cu mașina pînă sus, pe platou.

Ciobanul și-a dat pălăria mocănească pe ceafă și l-a măsurat pe Iacovache din priviri.

— De treizeci și șapte de ani, de cînd sînt aici, n-am văzut să fi urcat vreodată dihanie de mașină atît de sus — a conchis ciobanul. O căruță zdrăvănă — dacă ai la ea doi cai buni — mai treacă-meargă. Dar cel mai bun lucru e un cal cu samar.

— Eu am să încerc totuși — a insistat Iacovache.

Hurducînd, cu Focșa pe aripă drept contra-greutate, cu scări săpate cu toporul în dîmburile mai abrupte, vehiculul cu dublu diferențial se cățara ca o pisică, spre uimirea ciobanului.

— Fain șofer ! — a fost nevoit să recunoască acesta.

Ajuns pe platou, Iacovache a oprit mașina, a coborît și a privit în urmă. Nici lui nu-i venea a crede că ajunsese teafăr sus. Meticulos, geologul și-a scos nelipsitul carnet din porthart și a notat : „9 iulie 1964. Iacovache Corneliu, șofer la Comitetul geologic, 30 de ani, a urcat cu o mașină pînă la cota 1.535, înregistrînd o «premieră alpină» automobilistică în Munții Rodnei”.

De acum nu mai aveau în față decît un platou întins, un imens covor verde, împetritat din loc în loc cu turme de oi răsfirate ca niște șiraguri de mărgelile albe și negre. Și în timp ce Iacovache își consuma în tăcere satisfacția „premierii alpine”, Focșa își croia în minte noi „planuri de acțiune”.

Ca să fii geolog prospector îți trebuie „picioare bune și stomac bun”

Mașina s-a oprit la marginea platoului. De aici pînă la căldarea glaciară de la izvoarele Bistriței, unde ochise Focșa un loc bun pentru instalarea taberei, nu-i mai putea ajuta nici măcar calul cu samar. Geologul și însoțitorul său se despărțiră cu regret de șofer.

— Ne vedem la sfîrșitul săptămînii în Pasul Prislop — i-a spus geologul lui Iacovache în loc de rămas bun.

— Drum bun și spor la treabă ! — le-a răspuns șoferul.

Urcușul era pieptiș, drumul anevoios, presărat cu insulițe de jnepeniș tăiate de șuvoaiele ploilor rezezi de munte.

Deasupra unui tăpșan mai mare Focșa s-a oprit și a cercetat cu privirea niște șanțuri vechi, năpădite de iarbă ca niște tranșee rămase după război. Erau urmele „bătrînilor” care căutaseră pe aici, cu decenii în urmă, minereuri.

Noțiunea de „bătrîn” o mai întîlnisem și la alți geologi. Predecesorii lor, fie că erau cercetători științifici sau simpli mineri care scormoniseră cu ani în urmă pămîntul în căutarea de „comori”, erau incluși în aceeași denumire simplă : „bătrînii”.

La destinație, geologul s-a dovedit un om cu o veche și prețioasă practică „gospodărească”. Cît ai fuma o țigară a și instalat cortul termozolator, în timp ce Ion, însoțitorul, a adus cîteva brațe bune de lemne și a aprins focul în vatra improvizată din pietrele cărăte din albia pîrîiașului ce susura în apropiere.

După micul dejun, destul de consistent, Focșa s-a și apucat de treabă.

Ion DRAGOMIR

(Continuare în pag. 16)

DE ZIUA PRESEI

Pentru milioane de oameni din țara noastră, gestul cotidian al deschiderii ziarului la prima oră a dimineții a devenit unul dintre cele mai obișnuite. Îl face în fiecare zi atât muncitorul cât și academicianul, colectivistul ca și minerul, învățătorul ca și medicul, studentul ca și pensionarul. Fiecare îl face, cum spunem, ca un gest ce i-a devenit obișnuit; dar această obișnuință nu scade nimic din semnificația faptului: milioanele de cititori ai presei noastre urmăresc în fiecare zi cu atenție și interes ziarul, convingși că acesta îi va informa în spiritul respectului față de adevăr asupra diverselor probleme ale vieții interne și internaționale, că le va deschide noi orizonturi. Dar, mai ales, milioanele de cititori ai presei noastre de partid citesc ziarele și revistele cu sentimentul încrederii pe care orice om cinstit îl are într-un prieten bun.

Vorbind despre presa noastră comunistă, nu putem însă să uităm că poporul nostru n-a putut totdeauna să dispună în libertate de acest bun prieten și sfătuitor. Acum 33 de ani când, la 15 august 1931, a apărut primul număr — tipărit în condițiile ilegalității — al „Scinteii”, erau vremuri grele. Imprimată în tiparnițe modeste ascunse în pivnițe întunecoase, departe de ochii copoilor siguranței burgheze, „Scinteia” — ca și celelalte ziare și reviste editate de partid și de organizațiile de masă conduse de partid — înfrunta cumplite greutăți pentru a duce celor exploatați și asupriți lumina speranței. Presa de partid deschidea oamenilor muncii perspectiva viitorului, îndrumându-i în lupta pentru acest viitor, mobilizându-i în toate acțiunile de luptă pentru pâine și libertate, ajutând, sub conducerea partidului, la pregătirea victorioasei insurecții armate din august 1944.

Libertatea cucerită acum 20 de ani și consolidată prin munca și lupta poporului nostru a însemnat din prima zi și cucerirea, de către cei ce muncesc, a dreptului de a avea o presă a lor, presa comunistă. Iar cele două decenii ce au trecut de atunci au însemnat în același timp douăzeci de ani de victorii. Îndrumată zi de zi de către partid și având sprijinul partidului, prin politica căruia i-a fost asigurată baza materială, presa noastră s-a putut dezvolta atingând un nivel ce nu putea decât să fie visat în trecut. La rîndul său, presa noastră a dus în mase cuvîntul însuflețitor al partidului, a oglindit luptele și victoriile poporului nostru, a luat parte, cu spirit combativ, la toate marile acțiuni pentru consolidarea puterii populare, pentru făurirea economiei socialiste, pentru apărarea cauzei păcii. Presa și-a întărit necontenit legăturile cu cititorii săi — milioanele de oameni ai muncii — la dispoziția cărora au stat totdeauna deschise coloanele și paginile ziarelor și revistelor noastre. Iar oamenii muncii au folosit presa pentru a-și împărtăși experiența înaintată, pentru a face să biruie noul în toate domeniile de viață.

În cuvîntarea rostită la Conferința organizației de partid a orașului București, din februarie 1964, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej arăta: „Un loc din ce în ce mai important în activitatea noastră îl ocupă presa de partid, al cărei rol și eficacitate în propagarea ideologiei și politicii partidului, în orientarea politică a oamenilor muncii au crescut an de an. Îndeplinindu-și menirea de a răspîndi în masele cele mai largi cuvîntul partidului, presa de partid trebuie să atragă mai activ masele la rezolvarea treburilor obștești, să intervină cu combativitate, la un înalt nivel publicistic, în problemele privind dezvoltarea conștiinței și moralei socialiste, lupta între vechi și nou, să mobilizeze masele la realizarea sarcinilor planului de stat, afirmîndu-se ca o tribună a celui mai înalt schimb de păreri și de experiență în aplicarea politicii partidului”.

Îndrumările partidului constituie pentru presa noastră un far călăuzitor. Și traducerea lor în viață se concretizează prin conținutul cotidian al ziarelor noastre, prin legătura lor strînsă cu oamenii muncii, care scriu aceste ziare în cea mai mare măsură, care prin sute și sute de mii de scriitori se adresează publicațiilor noastre cu încredere, solicitîndu-le sprijinul în lămurirea diferitelor probleme, în rezolvarea diferitelor situații, aducîndu-le la cunoștință munca și victoriile lor, afirmînd încrederea în partid și politica sa.

În aceste zile, în preajma celei de-a 20-a aniversări a eliberării patriei noastre, presa noastră de partid oglindește pe larg avîntul în muncă al întregului popor care cinstește prin noi succese marea sărbătoare de la 23 August.

1944-1964

PRIN
UNITĂȚILE
AGRICULTURII
NOASTRE
SOCIALISTE

livezi dobrogene

Le cunoașteți, de bună seamă. Sînt niște fructe deosebite, cu obrazul catifelat și carnea dulce și aromată. Frumusețea și aroma lor au fost cîntate și de Virgiliu în vestitele sale Georgice.

Noi le-am cunoscut în Dobrogea, la Medgidia. Sînt tinere: pomii pe

și de soarta lor se ocupă, în egală măsură, organele noastre de stat și cei care lucrează nemijlocit în horticulură.

Dar înainte de a vă pofti în marea livadă de la Medgidia, îngăduiți-ne cîteva explicații elementare care pledează pentru „Raza de

Frumoase piersicile, frumoase și culegătoarele...

„Raza de soare” își așteaptă culegătorii.

care rodesc — piersicii — n-au împlinit încă 10 ani. Au crescut într-o livadă de 220 hectare. Au ales Dobrogea, fiindcă aici se simt excelent: toată ziua le sărută soarele. Nu pot trăi fără el. Fapt pentru care — deși numele lor oficiale sînt „Miss Lolo”, „Elberta” și altele asemănătoare — aici sînt supranumite „fiicele soarelui”. Au ales Dobrogea și pentru alt motiv: ca să-i sporească frumusețea și bogăția. În anii puterii populare, pe pămîntul sterp dobrogean au crescut livezi tinere care au schimbat chipul acestei regiuni. Alături de culturile de cereale, livezile dobrogene întregesc frumusețea și bogăția unei regiuni al cărei chip a fost în trecut brăzdat de semnele sărăciei.

**PLEDOARIE
PENTRU „RAZA DE SOARE”,
„ELBERTA” ȘI ALTELE**

În lume piersicii s-au ivit cu mult înaintea erei noastre. Dar în România, documentele afirmă că acești pomi trăiesc doar din secolul al XVIII-lea (1777). Despre livezi de piersici în vechea Romînie însă, nici vorbă. Izolat și nebăgat în seamă, intercalat între butucii viței de vie, între pruni și corcoduși, piersicul trăia în anonim, fără nici un fel de perspectivă. Acum, în anii puterii populare, el și alți pomi fructiferi au fost puși în drepturi legitime

soare” (soiul care se recoltează acum) și alți frați de-ai săi. Față de alți pomi fructiferi, piersicul prezintă o seamă de particularități. Fiind un pom de mare precocitate, intră pe rod în al treilea an și dă producții mari chiar de la început. Alt avantaj: avînd dimensiunile relativ reduse, permite o valorificare intensă a terenului. La toate acestea trebuie adăugate calitățile fructelor sale: gust, aromă, finețe, valoare alimentară ridicată. Cît privește valoarea alimentară, piersicile au o mare putere de refacere a hemoglobinei, din acest punct de vedere făcîndu-se chiar comparații cu ficatul de vită sau pasăre.

Pentru toate acestea și pentru altele amintim muncitorilor de la Gostatul din Medgidia și colectivităților care cresc livezi, două versuri din Georgicele renumitului poet și agronom Virgiliu:

*Haide, așadar o, țărane, să înveți
Ce grijă anume pomii și-o cer.*

**PE LITORALUL ROMÎNESC
ȘI ÎN ALTE LOCURI**

O plimbare prin livadă e reconfortantă.

V-ați oprit la „Raza de soare”. Aveți dreptate. E apetisantă. E numai aur și pe dinafară, și pe dinăuntru. Acum e toiu culesului ei. Fiicele soarelui, mai cu seamă cele

care pleacă peste hotare, cer să fie culese din timp, pentru ca în lunile călătorii să nu-și zburcească obrazul pe drum.

De aici, din livadă, piersicile pleacă pe litoralul nostru, pe piețele Bucureștiului și ale altor orașe din țară.

Ele duc peste tot mesajul Dobrogei noastre de aur, prima regiune care și-a înfrățit holdele pentru a le transforma în grădini înfloritoare.

**NAE PIERSICA
ȘI ALȚI PASIONAȚI**

Pe directorul Gospodăriei agricole de stat din Medgidia îl cheamă Nicolae Ionescu. Prietenii și horticultorii îi spun însă altfel: Nae Piersică. Inginerul Ionescu nu e supărat pentru această rebotezare. Se pare chiar că-l măgulește. Piersicul e pasiunea dumisale de mulți ani. Încă în vremea studenției a avut slăbiciune pentru pomiculură, iar lucrarea de diplomă „Contribuțiunile la studiul piersicului în Romînia” îl consacra protector și răspînditor al pomului ce-i intrase în inimă.

Acum, inginerul Ionescu și-a văzut visul cu ochii. Livada de piersici a Gostatului din Medgidia se numără printre cele mai mari din țară. Iar în 3-4 ani ea își va spori și mai mult dimensiunile, ajungînd la 600 de hectare. Ea e îngrijită de iscusiți horticultori — inginerul Marius Velicu, brigadierii Anatolie Indricuț și Tatiana Georgescu. Amintim doar aceste cîteva nume din cele ale numeroșilor horticultori care au crescut aci o dată cu piersicii. Deși e relativ tînără — a fost creată în 1956 — livada de la Medgidia atrage atenția și curiozitatea multor horticultori din alte părți de țară.

40 de studenți de la Facultatea de horticultură fac acum practică la Medgidia. Poate că unii dintre ei își vor alege ca subiect pentru lucrarea de diplomă tot vreo temă în legătură cu fiicele soarelui, iar într-un viitor apropiat ei își vor aduce contribuția, alături de toți horticultorii Romîniei socialiste, la splendido înflorire a livezilor noastre.

**CE N-A ȘTIUT
ZEIȚA POMONA**

Protectoarea pomiculurii, zeița Pomona, a iubit piersicul pentru fructele sale frumoase și tămăduitoare. Noi prețuim piersicul pentru aceleași motive, dar și pentru faptul că e foarte rentabil. Și, pentru ilustrarea acestui adevăr, dăm cîteva cifre care reprezintă valoarea producției marfă a livezii din Medgidia în ultimii ani: 1962 — 7.069.000 lei, 1963 — 8.145.000 lei, 1964 — 20.000.000 lei.

Anul trecut, la cei 6.500.000 lei beneficii obținute de gospodărie, piersicile au avut un cuvînt greu de spus. În acest an, după calculele efectuate, se pare că beneficiile Gostatului din Medgidia vor depăși 10.000.000 lei.

În aceste zile soarele sărută și mai puternic obrazul fiicelor sale din Medgidia. Muncitorii se întrec la recoltat și pentru a cînti ziua de 23 August s-au angajat ca printr-un cules rapid și plin de grijă să mărească procentul fructelor extra și de calitate înțîi. Piersicii sînt doldora de roade, și sub greutatea fiicelor soarelui ramurile sînt nevoite să îmbrățișeze pămîntul.

Din veșnicia ei coboară zeița Pomona și se bucură de atîta rod. Adoarme apoi mulțumită, îmbătată de arome, în paradisul terestru de la Medgidia.

**George CIUDAN
Fotografii de Traian PROSAN**

ECOLOGIE despre E

În toate compartimentele activității omului intră în calcul și „nota de plată” pentru energie. Pentru a obține o tonă de fontă, trebuie să punem la socoteală 7-800 kg de combustibil; o tonă de aluminiu reclamă 20.000 kWh de energie electrică; o tonă de tricotate — 20 tone de aburi. Pentru transporturi, convorbiri telefonice, activitate culturală, chiar și pentru... odihnă, pentru absolut tot se consumă energie.

Într-o țară ca a noastră care a pornit de la un nivel scăzut de producție și consum de energie electrică și care se află astăzi în plină dezvoltare economică, valorificarea și utilizarea chibzuită a surselor de energie, mijloacele de a transforma cât mai avantajos o formă de energie în alta reprezintă o preocupare de căpetenie a partidului și guvernului. Este suficient să amintim, de pildă, că România, a cărei producție de energie electrică a crescut de câteva ori în anii puterii populare, se situează printre primele țări din Europa în privința ritmului de creștere a consumului industrial de energie electrică. Numai grupul electrogen de 150 MW, intrat recent în funcțiune la termocentrala Paroșeni, reprezintă aproape un sfert din întreaga capacitate instalată în țară înainte de 23 August 1944.

Cum s-au realizat toate acestea?

Prin munca asiduă a poporului nostru, prin valorificarea marilor bogății energetice ale pământului românesc, prin legarea acestei activități cu știința.

Un instrument important de înfăptuire pe linie științifică a planurilor elaborate de partid și guvern pentru dezvoltarea bazei energetice a țării îl constituie Institutul de energetică al Academiei R. P. Române. Și în acest sens se poate spune că, de la Doicești și Ovidiu, de la Borzești și Brazi și chiar de la Porțile de Fier, pe locul unde urmează să ia ființă una dintre cele mai mari hidrocentrale din Europa, de pretutindeni, câte un fir duce și la Institutul din București, spre acel colectiv care lucrează intens pentru a pune în valoare, cu eficiență mereu sporită, tot ceea ce poate mai puternic omului asupra naturii: căderile de apă, cărbunii, țifeniul, gazele naturale; spre acel nucleu de specialiști care se străduiesc să găsească metodele cele mai potrivite astfel încât energia de mișcare, energia chimică și căldura să se transforme în energie electrică mereu mai multă și mai ieftină.

În rîndurile care urmează, câțiva energeticieni vor vorbi cititorilor „Flacării” despre munca lor din ultimii ani, despre rezultatele obținute în laboratoarele Institutului de energetică, ca și despre contribuția a poporului românesc.

1944 - 1964

PRIN
INSTITUTELE
NOASTRE
DE CERCETĂRI

Republica Populară Română se situează printre primele țări din Europa în privința ritmului de creștere a consumului industrial de energie electrică. Numai grupul electrogen de 150 MW, intrat recent în funcțiune la termocentrala Paroșeni (fotografia de mai sus), reprezintă aproape un sfert din întreaga capacitate instalată a vechii Români.

ENERGETICIENII ROMÎNI
LA EI ACASĂ
ȘI PESTE HOTARE

Ne adresăm pentru început directorului institutului, cunoscutului om de știință acad. prof. Remus Răduleț, care a fost ales nu demult președintele Comisiei Electrotehnice Internaționale.

— În ce condiții a fost creat institutul? Care sînt principalele lui direcții de cercetare?

— O dată cu începerea operei de industrializare socialistă a țării, cercetarea tehnică românească a fost pusă în fața unor probleme complexe și în mare parte noi. Trebuiau descoperite și valorificate în mod optim re-

U ERGETICĂ

sursele noastre minerale și energetice, trebuiau inițiate noi procese tehnologice și adaptate cerințelor dezvoltării economiei noastre naționale.

Sarcina creării unei unități care să asigure baza științifică generală necesară dezvoltării energeticii a fost încredințată Academiei R. P. Române, care a

înființat în acest scop Institutul de energetică, în anul 1948. Nu e lipsit de interes să subliniem că doar cu puțin înainte fusese întemeiată însăși Academia Republicii noastre.

În prezent activitatea institutului, orientată pe linia obiectivelor fixate cercetării științifice prin Directiunile Congresului al

III-lea al P.M.R., se desfășoară pe mai multe planuri principale: aprofundarea problemelor complexe ridicate în domeniul energiei generale de organizarea și planificarea la scară națională a sectorului energiei; lămurirea fenomenelor care privesc funcționarea optimă a sistemelor electroenergetice și automati-

zarea în electroenergetică; cercetarea proprietăților și structurii intime a combustibililor produși în țară în vederea utilizării lor mai bune și lărgirii domeniilor de folosință.

Una din trăsăturile caracteristice ale activității noastre o constituie legătura strânsă cu practica construcției economice: rezultatele cercetărilor sînt puse la dispoziția întreprinderilor cărora ele le sînt necesare. Anul trecut, de exemplu, au beneficiat în mod direct de lucrări ale institutului 39 de unități, subordonate Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei, Ministerului Mînelor și Energiei Electrice, Ministerului Metalurgiei, Ministerului Construcțiilor de Mașini, Ministerului Învățămîntului, ca și unele institute de învățămînt superior.

Cercetătorii noștri publică anual aproximativ o sută de lucrări și prezintă zeci de comunicări științifice la manifestări internaționale. Numai anul trecut au apărut în revistele internaționale de referate peste o sută de recenzii asupra lucrărilor elaborate în institut. Autoritatea de care se bucură cercetarea energetică din R. P. Română pe plan internațional este ilustrată și de faptul că multe din lucrările noastre au fost solicitate de foruri de specialitate din alte țări, de pildă, din R. S. Cehoslovacă, R. S. F. Iugoslavia, R. P. Ungară, S.U.A.

Toate acestea au putut fi obținute numai printr-o muncă asiduă, pasionată, cu ajutorul unei trainice baze materiale de cercetare, pentru care statul cheltuiește anual milioane de lei.

Activitatea institutului nostru este extrem de variată și ea interesează îndeaproape un mare număr de sectoare ale economiei naționale. Vă veți convinge stînd de vorbă cu cercetătorii.

Să le dăm cuvîntul.

UN „ATLAS“ AL ENERGIEI

Este știut că realizarea obiectivelor concrete ale cercetării implică, în primul rînd, abordarea problemelor dintr-un punct de vedere general și elaborarea metodelor corepunzătoare de lucru.

Ing. C. Nagy, șef de sector în secția de energetică generală:

Tratarea problemelor economiei energetice la scara întregii economii naționale se realizează cu ajutorul metodelor moderne, prin crearea unui „model“ matematic optim pentru fenomene economice complexe — înlocuind astfel metodele vechi, mai puțin precise, cu altele noi, mai eficiente. Pentru a face mai ușor înțeles sensul activității noastre, aș dori să arăt că metodică elaborată de colectivul nostru pentru studiul și normarea consumului specific de energie de toate formele, în diferite ramuri industriale, a dus nu numai la rezultate științifice, ci și la economii importante de energie și fonduri.

Sub raportul introducerii metodelor matematice moderne în planificarea energetică, studiile efectuate în institut au, într-o anumită măsură, un caracter inedit pe plan mondial.

În colaborare cu mai multe unități economice, de cercetare

Adrian COSTA

(Continuare în pag. 14)

și de producție, colectivul nostru a întocmit „Atlasul resurselor energetice ale R. P. Române“. Lucrare de mari proporții — prima de acest fel în țara noastră — ea este necesară tuturor celor care se ocupă, sub diferite forme, de probleme de energetică.

CADRILUL ELECTRONILOR

Noțiunea „metode moderne“ reprezintă un numitor comun pentru activitatea în ansamblu a Institutului. O impune gradul de dezvoltare a producției, transportului și distribuției de energie. Prin rețelele electrice

trice nu le scutesc totuși de o anumită „gingăsie“. Ele sînt supuse în permanență unor factori fie exteriori, fie decurgînd din însuși modul de funcționare, și acești factori pot deveni, la un moment dat, dăunători. Secția noastră a contribuit substanțial la detectarea de noi condiții în care pot surveni — și se pot evita — astfel de „neplăceri“.

Un grup de cercetători condus de acad. A. Avramescu rezolvă probleme privind protecția sistemelor împotriva supra-tensiunilor cauzate fie de descărcările electrice din atmosferă (lesne de închipuit ce se petrec cînd peste sutele de mii de volți ai rețelei se suprapun, nedorite,

acestea o reprezintă combustibilii solizi. Din aceeași cantitate de cărbune se poate obține mai multă sau mai puțină energie utilizabilă. Cum poate fi îmbunătățit randamentul acestui proces? Problema, aparent simplă și banală, are o uriașă însemnătate economică. Cum se poate obține, dacă ne putem exprima astfel, o ardere superioară?

Ing. N. Păunoiu, șeful laboratorului de ardere a combustibililor solizi:

— Noi studiem, în special, valorificarea ligniților, din care țara noastră posedă zăcăminte foarte importante.

Cercetările — și trebuie sub-

teie s-au referit la arderea normală și arderea detonantă. Ele au dus la elaborarea unor metode folosite cu bune rezultate la fabricarea motorului SR-101. La fel, cercetările asupra motoarelor diesel sînt folosite la îmbunătățirea continuă a noilor noastre motoare.

Un element deosebit al lucrărilor noastre îl constituie utilizarea — în studiul arderii în motoarele diesel — a unei metode de măsură cu izotopi radioactivi.

O VALOROASĂ TRADIȚIE TEHNICĂ ROMÎNEASCĂ

Laboratorul de ardere a combustibililor gazoși constituie astăzi punctul de intersecție a unei vechi și valoroase tradiții tehnice românești cu cercetarea modernă, în coordonatele ei cele mai actuale.

Ing. N. Antonescu, candidat în științe tehnice, șeful laboratorului de ardere a combustibililor gazoși:

— La prima vedere s-ar părea că obținerea unor flăcări stabile — la o anumită cantitate de combustibil arsă în focar — nu ar necesita investigații științifice prea aprofundate. Nu este de loc adevărat. Numai printr-un studiu minuțios, complex, se pot determina condițiile optime de funcționare a focarelor. O primă aplicație a cercetărilor noastre asupra arderii intensive a fost obținută prin realizarea instalației de ardere pentru cazanele Vuia IE — cazane studiate anii trecuți în cadrul Institutului nostru și apoi realizate efectiv.

Cu soluțiile găsite în institut se pot arde în focar, în același interval de timp, cantități de combustibil de 20 de ori mai mari decît în focarele obișnuite și de aceleași dimensiuni!

GAZUL METAN : ASPECTE NOI

Utilizarea gazului metan este o problemă de energetică? Fie-rește. Ne găsim însă acum în fața unor aspecte noi, mai puțin cunoscute publicului. Este vorba despre folosirea așa-numitei presiuni de zăcămint.

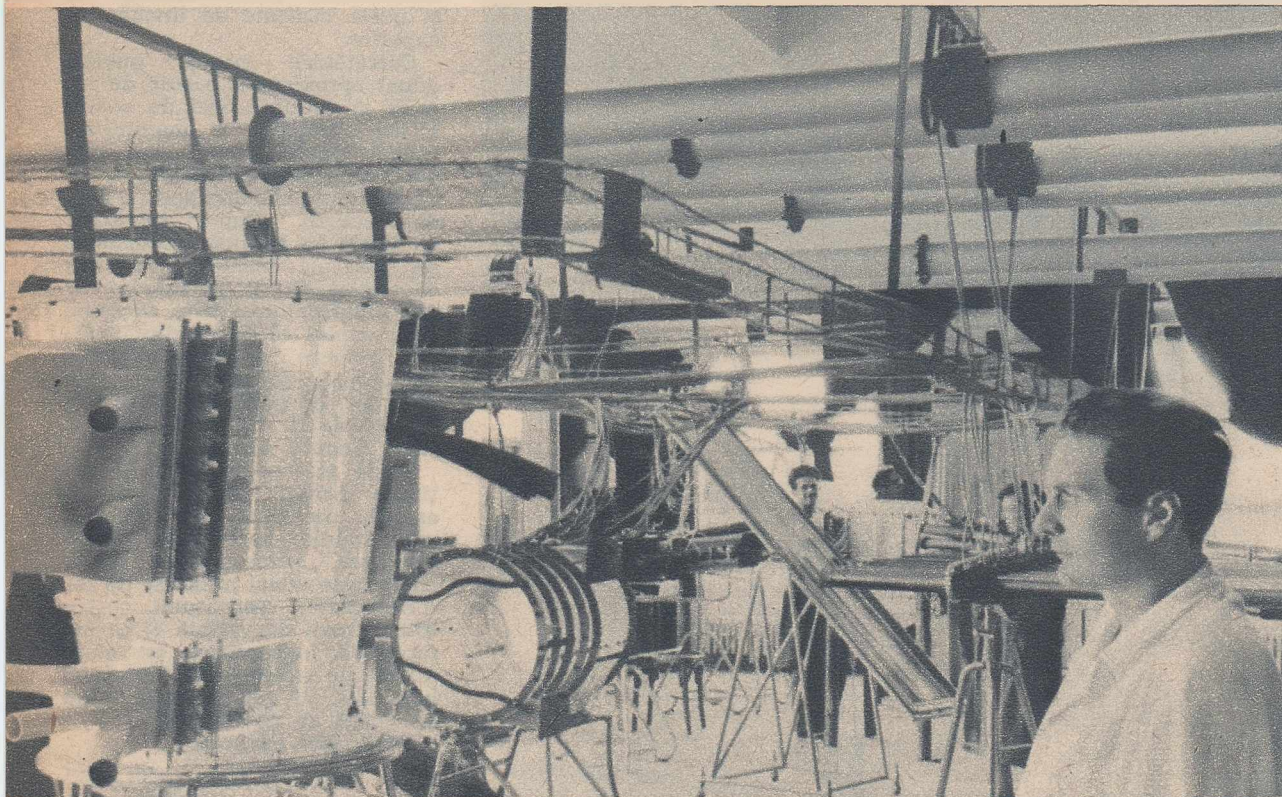
Ing. V. Pimsner, candidat în științe tehnice, șeful secției de termoenergetică:

— Studiarea acestei probleme are ca scop îmbunătățirea indicilor tehnico-economici ai extracției și transportului gazelor naturale, obținerea unei cantități suplimentare de energie mecanică și electrică etc.

Pe baza cercetărilor noastre s-au determinat condițiile optime de exploatare a zăcămintelor, s-a introdus în exploatare așa-numitul compresor cu jet, care funcționează fără a avea nevoie de energie mecanică din exterior, și s-a stabilit modul, locul de utilizare a diverse alte instalații folosite în extracția și transportul gazelor naturale.

Rezultatele au fost comunicate cu prilejul unor reuniuni internaționale de specialitate la Belgrad, Madrid, Budapesta, Stockholm, Varșovia. De asemenea, am furnizat informații și la cererea organismelor specializate ale O.N.U.

Din discuțiile purtate în forurile internaționale precum și

ale țării se scurg fără încetare milioane de kilowați, unindu-și puterea în suvoiu unic al sistemului energetic național, răsfrîndu-se apoi după necesitate spre punctele de consum. Dirijarea acestui șuvoi, funcționarea agregatelor tot mai perfecționate, întregul „cadru al electronilor“ de-a lungul și de-a latul țării, ridică probleme științifice de loc simple.

Ing. C. Bălă, candidat în științe tehnice, șef de sector în secția de electroenergetică:

— Aș dori să spun câteva cuvinte despre funcționarea optimă a sistemelor electroenergetice complexe. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă stabilitate și dirijare automată, repartiția energiei în modul cel mai rațional, acolo unde e nevoie de ea și la momentul potrivit. Iată preocuparea colectivului de rețele și sisteme condus de inginerul consilier Paul Dimo, membru corespondent al Academiei R. P. Române. În aceeași sferă de preocupări, acad. Remus Răduț, directorul Institutului, a stabilit noi teoreme de electrotehnică a rețelilor electrice complexe, cu aplicații directe și la sistemul electroenergetic al țării. El a completat astfel cu un domeniu nou sectoarele de preocupări mai vechi ale școlii electrotehnice pe care a creat-o.

Dimensiunile la scară națională și robustețea rețelilor elec-

↑
Laboratorul de ardere a combustibililor solizi se preocupă de problemele legate de valorificarea superioară în termocentrale a unuia din marile bogății naturale ale țării noastre: ligniții.

milioanele de volți ai unui trăsnet!), fie pricinuite de procesele de comutare din înseși rețelele electrice.

În sistemul electroenergetic al țării funcționează agregate de puteri tot mai mari. Colectivul de mașini electrice, condus de acad. I. S. Gheorghiu și de directorul științific adjunct, C. Apetrei, candidat în științe tehnice, cercetează funcționarea acestor agregate care ridică în permanență probleme noi.

Trebuie subliniat — și aici intervine una din modalitățile legăturii dintre cercetarea noastră și practică — faptul că, pentru a se stabili și verifica un șir de soluții, a trebuit ca experimentările să fie făcute la câteva întreprinderi: Brazi, Roznov și Făgăraș.

LABORATOR : UZINELE „VULCAN“

Subliniam mai sus că în preocupările Institutului intră valorificarea tuturor surselor de energie ale țării. Una dintre

liniat că „laboratorul“ nostru îl constituie în bună măsură uzinele „Vulcan“ — au creat premisele largirii domeniului de utilizare a ligniților, care constituie, cum am spus, una dintre cele mai importante bogății naturale ale patriei. Acum există posibilitatea proiectării și fabricării în țară a unor cazane cu debite mari, de 20 și 50 t/h, pentru arderea ligniților în stare pulverizată, necesare obiectivelor noastre industriale de proporții tot mai însemnate.

AU TRECUT 300 DE ANI ȘI TOTUȘI...

Au trecut aproximativ 300 de ani de cînd celebrul Denis Papin a încercat să pună în funcțiune primul și, fără îndoială, cel mai ciudat motor cu explozie din istorie, motor care urma să fie acționat cu... praf de pușcă. De atunci tehnica în acest domeniu a evoluat atît de mult, încît ar fi din partea noastră o naivitate să insistăm. Merită să subliniem însă că, în ciuda progreselor uriașe pe care le-a făcut, motorul cu explozie continuă să fie și astăzi obiectul unor studii științifice intense.

Ing. C. A. Vasilescu, candidat în științe tehnice, șeful sectorului de ardere în motoare:

— Cercetările noastre teoretice și experimentale asupra motoarelor cu aprindere prin scîn-

din diferite publicații străine rezultă concluzia îmbucurătoare că lucrările efectuate în institutul nostru deschid perspective interesante cercetării în acest domeniu al energiei.

MECAN-1, MECAN-2... ȘI CENTRALA DE LA PORȚILE DE FIER

Am lăsat în mod intenționat la urmă unul din sectoarele cele mai importante ale institutului. Explicațiile pe care urmează să le primim constituie, poate, încheierea cea mai firească a prezentării acestei importante unități de cercetare științifică din țara noastră.

Ing. M. Popov, membru corespondent al Academiei R. P. Române, șeful laboratorului de automatizare:

— Pe lângă cercetările asupra stabilității sistemelor neliniare, efectuate în cadrul laboratorului nostru, care stau la baza a numeroase lucrări științifice ale unor autori români și străini, ne-am preocupat de proiectarea și realizarea unor calculatoare electronice analogice, MECAN-1 și MECAN-2. Ele formează un mijloc puternic de cercetare pentru diferitele colective din institut și din exterior. Dat fiind

specificul institutului, în care se cercetează dintr-un punct de vedere energetic unitar probleme privitoare la obiecte foarte diferite, aceste calculatoare au trebuit să fie astfel concepute, încât să poată rezolva probleme din domeniul sistemelor și rețelelor electrice, al mașinilor electrice, al tehnicii tensiunilor înalte și sistemelor termoenergetice, al motoarelor cu ardere internă etc.

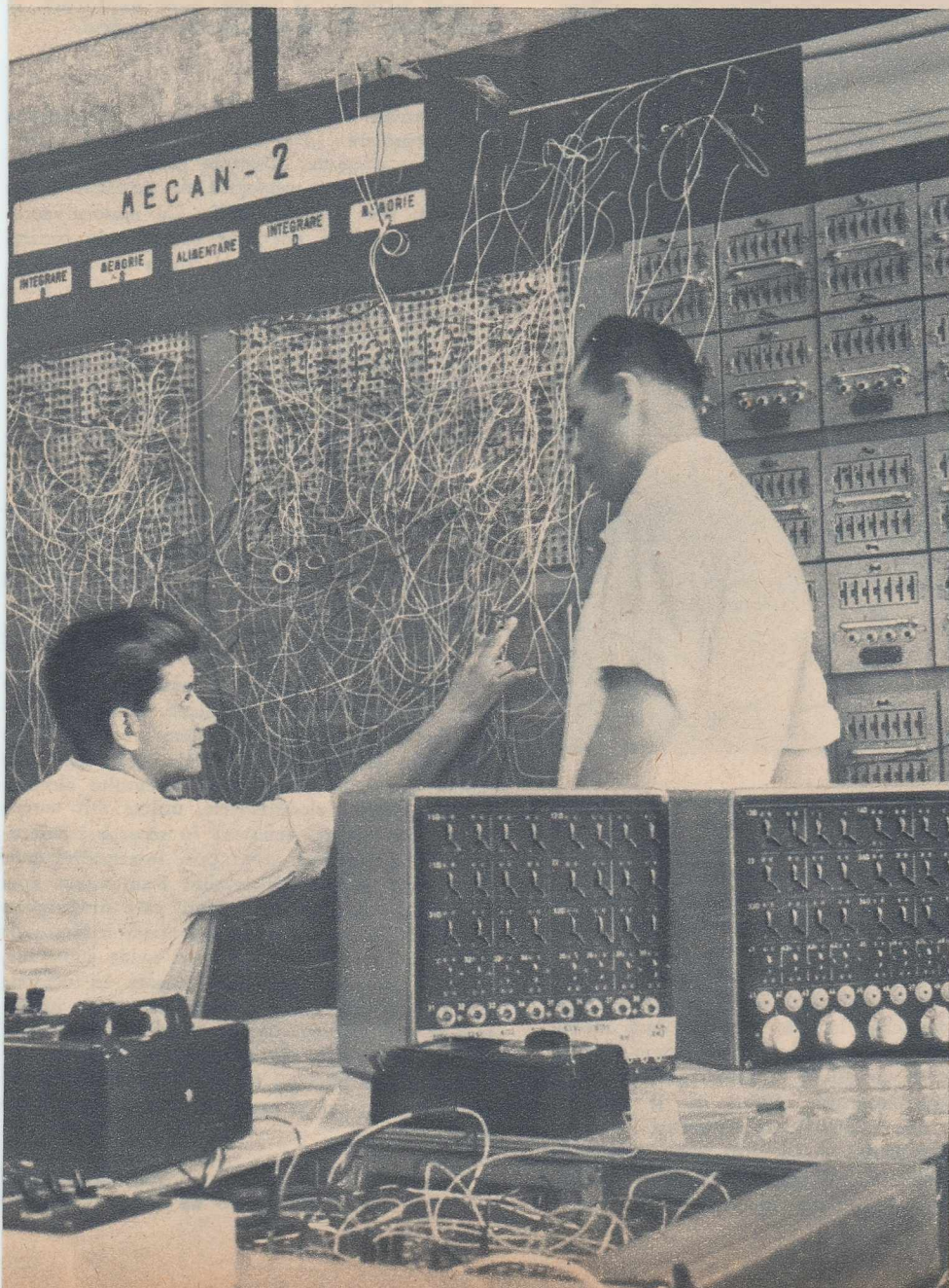
Prezența calculatoarelor a permis rezolvarea unor probleme din cele mai variate sectoare, contribuind astfel la întărirea unității cercetărilor institutului.

Numeroase alte probleme, de un interes și mai general, au fost soluționate tot cu ajutorul calculatoarelor MECAN, în colaborare cu alte instituții de specialitate. Dintre acestea amintim: „Studiul repartiției optime a sarcinilor active între centrele termo și hidroelectrice din sistemul energetic al R. P. Române” și „Încadrarea centralei de la Porțile de Fier în curba de sarcină a sistemului energetic al R. P. Române”.

Perspectiva rămâne, în continuare, larg deschisă...

Prezentare de Adrian COSTA
Fotografiile de Elena GHERA

„Integrare... Memorie... Alimentare... Integrare... Memorie...” Calculatoarele MECAN-1 și MECAN-2, realizate la Institutul de energetică al Academiei R.P. Române, au permis rezolvarea unor variate probleme de energetică din cadrul și din afara institutului.

OAMENI AI ZILELOR NOASTRE

Învățăm și visăm

Am încercat de multe ori să-mi adun anii copilăriei și ai primei tinereți, împărtășiați prin locuri depărtate din țară, dar aproape nici o dată nu am izbutit. Copiii mei îmi spun că n-am talent la povestit. Să fie oare numai asta? Sincer vorbind, nu mă prea bucură amintirea anilor înfundați în necazuri. Astăzi însă, vrînd să mă gîndesc la tot ce a însemnat viața mea în ultimii 20 de ani nu mă pot opri să nu-mi amintesc de cel care am fost odinioară...

...Fiind orfan și neavînd nici un rost în comuna mea (Vișoara, lângă Turda), unde nu prea aveam rude, am ascultat de un văr al meu, pe atunci cioban la o moșie din comuna Grădiștea, și m-am dus după el. Că m-a așteptat acolo? Ciobănia, cu toate necazurile pe care o asemenea ocupație le putea aduce în acele vremuri. Peste cîtva timp, cînd am împlinit 14 ani, mi-am luat din nou lumea în cap. De data asta, împreună cu un prieten. Am nimerit într-o toamnă la Casa magistratilor din București unde am găsit o slujbă ca băiat de serviciu; aici am îngropat 8 ani. Mă gîndeam mereu că trebuie să învăț o meserie, să-mi fac un rost în viață. De aceea am încercat să învăț brutăria într-o franzelărie a lui Matache Teodor, tot din București.

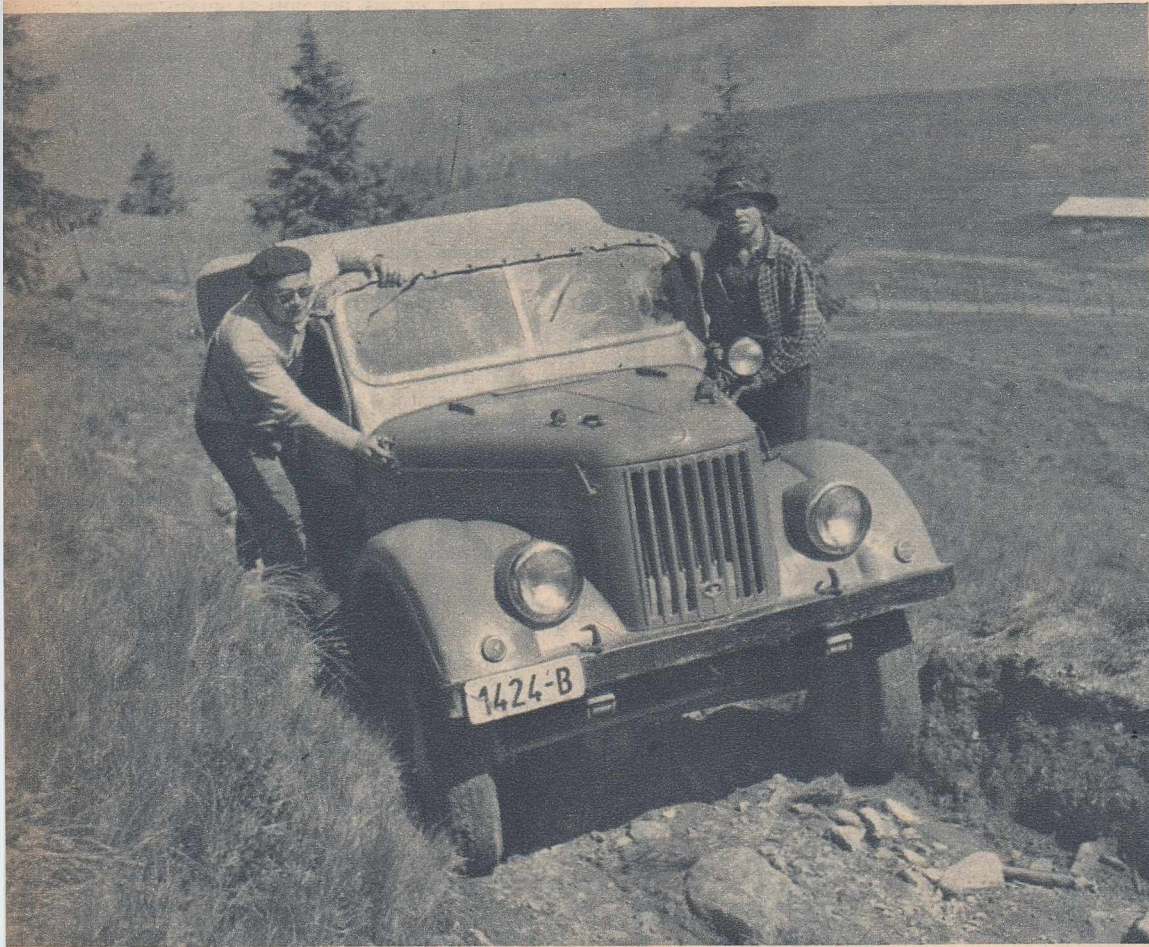
1944 m-a prins în armată. Adevărata mea viață avea să înceapă în anii imediat următori. Acum da, îmi place să povestesc deși lucrurile sînt cît se poate de obișnuite. Biografia mea este simplă, a unuia care și-a găsit adevăratul rost în viață și demnitatea de om în anii noștri. Venit în fabrică la „Industria sîrmei” cu numai două clase primare învățate pe ici, pe colo și cu o brumă de meserie, am deschis ochii mari asupra lumii. Comuniștii m-au ajutat să înțeleg că pot trăi altfel decît pînă atunci. Deși treceam de douăzeci de ani m-am apucat de învățatură, începînd cu primele clase, ca un școlar. Totodată, deprindeam și meseria de trefilator. Amintirea acelor ani e încă vie... Prima zi cînd mi s-a încredințat o mașină cu care aveam să lucrez ani întregi... Primele cărți citite de mine și care mi-au umplut sufletul cu frumuseți neștiute pînă atunci: Sadoveanu, Șolohov... Colectivul fabricii în care lucrez a venit apoi în întîmpinarea dorinței mele de a învăța și mai mult. În 1952 am fost trimis la Școala profesională de maeștri. Bănuiam eu că sîrmele în mijlocul cărora lucram au mult mai multe taine decît m-am așteptat și voiam să aflu măcar o parte din ele. Anii de școală, munca pentru alcătuirea proiectului de absolvire („trefilarea sîrmelor de oțel de la o dimensiune la altă dimensiune”) mi-au luminat multe secrete. Pe celelalte le învăț și acum. Niciodată nu poți spune: „Destul! De acum știu totul”. Îmi place să învăț cot la cot cu copiii mei, Aron, Mariana și Gheorghe. Învățăm și visăm împreună. La viitorul lor. Al nostru.

Simion SUCIU, maestru la
trăgătorla de metale neferoase
„Industria sîrmei”, Cîmpia Turzii

CĂLĂTORIE PRIN ADÂNCURILE PĂMÎNTULUI

(Urmare din pag. 9)

Geologul prospector este tipul de cercetător clasic în domeniul geologiei. Înzestrarea lui tehnică este modestă: nelipsitul ciocan de geolog, un porthart, o busolă, un altimetru și... pasul. Bate cu pasul fiecare pic de pământ. Din cincizeci în cincizeci de metri se oprește și-și notează în „jurnalul de zi” coordonatele topografice ale punctului respectiv, direcția și înclinarea straturilor sau a pachetelor de roci, fracturilor etc.

Activitatea geologică se bucură în țara noastră de cea mai mare atenție din partea partidului și guvernului. Volumul investițiilor pentru cercetări geologice s-a ridicat, de pildă, în anii 1954-1963 la peste 16 miliarde lei, reprezentând circa 15% din totalul investițiilor în industrie.

Aceasta înseamnă — printre altele — și punerea la dispoziția geologilor de mijloace tehnice moderne: gravimetre, stații electrometrice, vario-

metre, stații seismice, stații automate de carotaj, stații de gaz carotaj, aparatură de laborator ș.a.

Dar aparatele complicate nu sînt pentru geologul prospector, ci pentru colegii săi ce-l vor urma după ce el va fi ajuns la anumite concluzii.

Un avion al aviației noastre utilitare zbura la mică înălțime deasupra unui pisc pe care tocmai îl cerceta Focșa. Din avion i se făceau geologului semne amicale. Istovit de urcuș, Focșa le răspundea cam în silă. Deodată însă începu să strige din răspuțeri și să facă semne agitate. Își recunoscuse colegii de la aeromagnetometrie.

Aeromagnetometriștii căutau, ca și geologul prospector, noi zăcăminte de minereuri.

„Interesant lucru! — Își zicea Focșa privind în urma avionului. Ca să cunoști adîncurile pămîntului, trebuie să te urci în văzduh”. Își privi

La înălțimi amețitoare, de unde l se dezvăluie priveliștii mărețe, geologul caută să descifreze tainele adîncurilor.

Drumurile geologului nu sînt întotdeauna asternute cu asfalt. De aceea, din cînd în cînd se mai întîmplă și unele mici neplăceri la înălțurarea cărora trebuie pus umărul.

apoi clasicul său ciocan de geolog și conchise drept consolare: „Dar nici fără el nu se poate”.

Și avea dreptate. Ponderea geologilor prospector, în activitatea geologică de prospectare din România, este de peste 35%. Cu ajutorul aeromagnetometriei se pot face cercetări în scoarța terestră pînă la adîncimi de cîteva mii de metri. Geologul prospector însă pătrunde pînă la adîncimi mult mai mari cu ajutorul... imaginației. Pe baza unor observații geologice științifice el reconstituie întreaga istorie a scoarței terestre, cu marile ei frământări petrecute de-a lungul erelor geologice. El este pionierul care deschide celorlalte echipe de geologi, înarmate cu mijloacele tehnice moderne pe care le aminteam mai sus, drumul spre comorile tănuite de pămînt, de adîncurile lui.

Alături de ceilalți colegi ai lor, geologii prospector au contribuit la sporirea rezervelor de petrol și gaze, a rezervelor industriale de minereuri de fier (printre care se numără și noul zăcămint de fier pus în exploatare la Căpuș, regiunea Cluj), precum și a altor substanțe minerale cu valoare industrială.

Prospectarea și explorarea unui zăcămint este o treabă anevoioasă și complexă. Metodele folosite sînt și ele diverse. În călătoria noastră prin adîncurile pămîntului am întîlnit geofizicienii care căutau minereuri cu ajutorul curentului electric. Metoda, numită electrometrie, utilizează atît curentul electric natural (existent în scoarța pămîntului), cît și curentul indus prin intermediul unor generatoare purtate de mașini. I-am văzut apoi pe geologi secundînd pe sondorii care străpungeau pămîntul fie cu sonde de suprafață, cățarate pe creste abrupte de munți, fie cu sonde subterane, instalate în inima galeriilor săpate în coastele munților. Dintre toți, parcă cel mai interesant și mai pitoresc rămîne totuși geologul prospector, acel singuratic al munților, care nu cunoaște odihna pînă nu trece în jurnalul său de zi descoperirea a noi și prețioase comori ale adîncurilor.

Ion DRAGOMIR
Fotografiile de Slava CLAUDIU

Un poem al drumeției

CEAHLĂUL

E și aceasta o cucerire a acestor ani: mil și zece de mil de oameni tineri, și nu numai tineri, s-au deprins ca în concediile și vacanțele lor sau doar în zilele sfârșitului de săptămână să pornească la drum pentru a se bucura de neasemuitele frumuseți cu care natura a înzestrat pământul patriei noastre. Turismul, acel sport al citorva entuziaști de altădată, este astăzi cu adevărat un bun al maselor largi. Temeiul lui nu constă doar în activitatea propagandistică a organizațiilor sportive cât mai ales în condițiile materiale create în acest scop: cabane turistice confortabile, așezate în locurile cele mai indicate, drumuri de acces marcate, posibilități convenabile de procurare a echipamentului necesar ș.a.m.d. Statisticile întocmite de O.N.T. vorbesc în cifre semnificative despre creșterea numărului turștilor (de la 30.000 în 1949 la 2.000.000 în 1964), al cabanelor (de la 80 în 1949 la 150 în 1964) etc. Ele nu pot însă consemna asemenea fapte grăitoare: minerul băimărean care face cunoștință cu minunile Deltei, tânărul colectivist de pe malul Oltului care urcă Ceahlăul, oțelarul reșitean care admiră peisajul incomparabil al obârșiei Bistriței, filatoarea din Săvinești care bate potecile Apusenilor...

Ceahlăul se bucură de o deosebită faimă turistică. Au contribuit la aceasta scriitorii moldoveni care, începând cu Dimitrie Cantemir și încheind cu marele nostru povestitor Mihail Sadoveanu, au închinat multe pagini literare antologice uriașului care domină toți munții din jur.

Faima masivului moldovean au întărit-o turiștii, care apreciază în mod deosebit spectaculozitatea și varietatea peisajului oferite de aceste locuri, în care

aproape fiecare stîncă a inspirat o legendă.

De altfel, nu există turist moldovean care să nu fi urcat pe Ceahlău ca să admire răsăritul soarelui și să nu susțină, sus și tare, că Ceahlăul este cel mai frumos munte din Carpații noștri.

Desigur, în acest superlativ este cuprins și un pic de orgoliu local, dar — trebuie să recunoaștem — și destul adevăr, Ceahlăul întrecînd în frumusețe

munții care prin alcătuirea lor geologică încearcă să-i semene.

Superlativul relativ este însă discutabil căci este greu — dacă nu imposibil — să se stabilească o ierarhie după criteriul frumosului în lumea munților cu structuri diferite, după cum nu se pot clasifica în aceeași categorie poeziile și romanele. În lumea munților noștri Ceahlăul poate fi asemuit cu un poem ale cărui versuri trebuie ascultate cu atenție pentru a le simți cadența și a auzi ecoul rimelor care însoțesc pașii drumețului.

Prima parte a poemului o declamă astăzi valurile cu scilipiri de smarald ale „mării de la Bicaz” în oglinda căreia Ceahlăul își reflectă chipul. Ea încintă pe călător de-a lungul a 25 de kilometri de legănare ușoară. Din cînd în cînd, dealurile dinspre asfințit se dau la o parte și undeva, în înaltul zării, apare profilul uriașului Carpaților moldoveni, fie în plină lumină, descoperindu-și ridurile vîrstei, fie în căutarea luminii, tăinuind totul în aburul depărtării.

Debarcați în portul Ceahlăului, drumeții sînt invitați să asculte a doua parte a poemului. Îl declamă de data aceasta codrii prin desiușul cărora potecile șerpuesc abil, cîștigînd pas cu pas înălțime. Cei ce încep urcușul, direct pe „Piciorul Humăriei” (marcaj: triunghi albastru, 2-3 ore de mers pînă la cabana „7 Noiembrie”) intră de la început în umbra pădurii cu foșnete ei tainice. Cei ce se îndreaptă pe șosea spre cabana „Durău” (8 km), întîrzie întîl-

nirea cu codrii Ceahlăului, dar și unii și alții pot ajunge pînă la urmă să asculte cadența vie a apelor înspumate ale Duruitoarei (cca. două ore de mers de la cabanele amintite).

Finalul poemului îl declamă vîntul, uneori aspru, al înălțimilor, cu accente lungi, șuierătoare. El întîmpină pe drumeți imediat ce depășesc „polițele” (cum sînt numite aici briurile de piatră ce încing platoul somital) și ultimii „crini” (zadele sau laricile), îndrăznețe conifere ce se cațără pe pantele aspre ale muntelui pînă în lumșa pitică a florei alpine. Florile, mulțimea de flori a Ceahlăului, printre care strălucesc stelutele pufoase ale „al-bumiței” (cum e numită aici floarea de colț), îndulcesc cu gingășia lor accentele grave ale poeticei și spectaculoasei lumi de piatră. În zorii zilei următoare, apariția fastuoasă a soarelui întoarce o nouă pagină din poemul fără de sfîrșit al Ceahlăului, poem pe care l-au ascultat străbunii și-l vor asculta și strănepoții. Legenda Dochiei, fata lui Decebal, împietrită de zeii care i-au ascultat ruga și au izbăvit-o de umilințele robiei lui Traian, va continua să fie povestită pe pragul cabanei ce-i poartă numele în serile senine cînd mulțimea stelelor care strălucesc de-a lungul Bistriței, rîul luminii, fac să pălească strălucirea suratelor de pe bolta cerului, pînă nu demult singure stăpîne pe aceste meleaguri.

Gh. EPURAN
Fotografia autorului

O ÎNTEPRINDERE MODERNĂ

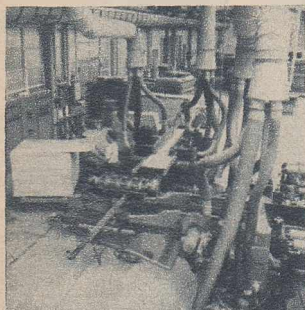
Orașul Focșani era cunoscut pe vremuri doar ca centru al desfacerii vinurilor și fructelor produse în regiune. Despre o industrie cît de cît activă nici nu putea fi vorba aci. În anii puterii populare însă, și în acest oraș s-au creat unități industriale moderne. Cea mai tânără dintre ele este fabrica de mobilă IPROFIL.

Ceea ce caracterizează această fabrică este tehnica superioară cu care a fost înzestrată. Instalată în clădiri noi, construite după ultimele cerințe ale utilității și ale esteticii industriale, fabrica a fost dotată cu

cîteva zeci de oameni dacă operațiunile s-ar efectua manual.

Asemenea utilaje perfecționate se află în toate secțiile fabricii. Datorită unei atari înzestrări tehnice, în fabrica din Focșani nici o operație nu se mai efectuează manual, cu excepția unor rețusuri.

Încă o expresie a tehnicii moderne aplicate la Focșani o constituie și lacurile ce sînt folosite la lustruirea mobilei produse aci. Cu excepția părților interioare ale pieselor de mobilier, la lustruirea căroră se mai folosesc nitro-lacurile, toată mobila produsă la Focșani

Un agregat care execută 19 operațiuni.

Figura aprinsă nu lasă nici o urmă asupra lucrului mobilă produse la Focșani.

utilaj de înaltă productivitate. Astfel, mașina pe care v-o prezint în fotografia de mai sus este un agregat care înlocuiește 7 mașini „clasice” (6 mașini de frezat cu ax inferior și un circular dublu). Deși este deservită de numai doi muncitori (în unele cazuri trei), mașina îndeplinește 19 operațiuni, dimensionînd materialul lemnos, profilîndu-i canturile pe două părți, tăindu-i-le pe celelalte două, găurind etc. Munca efectuată de doi muncitori la această mașină ar trebui să fie executată de 11 muncitori dacă în locul ei am avea de-a face cu mașini „clasice” sau de

este lustruită cu lacuri poliesterice. Printre alte calități — frumusețe, rezistență îndelungată — aceste lacuri au proprietatea de a rezista și la temperaturi mai înalte. Astfel, o țigară scăpată aprinsă pe o masă lustruită cu lacuri poliesterice nu izbuteste să lase nici un fel de urme asupra lucrului mesei, chiar dacă este uitată acolo (vezi fotografia).

Fabrica din Focșani a fost proiectată pentru o producție anuală de 15.000 garnituri convenționale de mobilă. Ea a intrat în funcțiune anul trecut și va atinge capacitatea maximă de producție în 1965.

S. IVAN
Gelați

PE MELEAGURILE TISMANEI

Frumoasele meleaguri ale Tismanei sînt frecventate în anul acesta de un număr deosebit de mare de turiști. I-am întâlnit pe drumul ce duce de la Baia de Aramă spre Tismana, în pitorescul trenuleț forestier sau în autobuze și de aci pe valea Tismanei străbătînd impresionantul defileu de granit.

seara pînă tîrziu sta aplecat asupra unei cărți sau a caietului de versuri.

Nu departe de aici, după ce străbați o potecă ascunsă prin lăstăris, ajungi într-o rariște din care poți contempla frumoasa mănăstire Tismana, înălțată în vîrf de stîc, în anul 1370, de către călugărul Nicodim. Turnurile înalte îi dau înfăți-

În atelierul de țesături ale cooperativei „Tismana”

La capătul unui drumeag străjuit de brazi turiștii poposesc în fața unei căsuțe modeste așezate la gura unui izvor, lângă o păstrăvărie. Bătrînii din partea locului povestesc că în această căsuță a locuit cîndva poetul George Coșbuc; zăua colinda munții și pădurile, iar

șara unei cetăți medievale. După ce admiră picturile murale, inscripțiile și reliefulurile săpate în ziduri, pe boltă, în cupola și pe ușile grele de stejar masiv, turiștii fac cunoștință mai în amănunt cu minunatele împrejurimi ale mănăstirii. La poalele ei, torentul Gurniei

șinește ca o eșarfă de cristal pentru a se prăvăli în undele Tismanei; în stînga lîngă forestieră și masivii păduroși. După un popas la păstrăvăria din apropiere, turiștii coboară în satul pitoresc, acolo unde din harnicele mlîni ale țesătoarelor ies minunatele covoare oltenenești, al căror renume a trecut de mult hotarele țării.

Carol BORA
Craiova

NOUȚĂȚI TEHNICE LA RADIO

„Care sînt ultimele noutăți tehnice de înregistrare a muzicii la Radio?”

N. VALERIU
profesor, Iași

Răspunde ing. PETRE GALBURA, director tehnic al Radioteleviziunii romîne.

Unul din procedeele cele mai moderne introduse în tehnica de înregistrare de către casele de discuri și studiourile de radiodifuziune este acela de înregistrare pe mai multe canale, adoptat și de Radiodifuziunea romînă. Noul procedeu este îndeosebi folosit la înregistrările de muzică ușoară, pentru realizarea căroră, după cum se știe, se întrebunțează astăzi numeroase efecte produse cu ajutorul unor instalații complexe (cu reverberație, corecție de frecvență, repetări).

Caracteristică înregistrărilor de muzică ușoară este „captarea” cu un număr mare de microfoane, repartizate fiecare cîte unul grup de instrumente (corzi, ritm, saxofoane, alături, solist etc.). Regizorul mu-

zical aflat la pupitrul de mixaj urmărește, pe baza partiturii, să realizeze cel mai bun echilibru între aceste microfoane, folosind în același timp și posibilitățile de corecție cu care este prevăzută instalația de mixaj. Astfel, corzile vor primi o sonoritate caracteristică sălilor mari de concert (prin folosirea reverberației artificiale), iar secția ritmică, îndeosebi bateria, va fi captată foarte sec, pentru a se obține precizia ritmică a acompaniamentului.

Prin folosirea noii tehnici de înregistrare, grupele de instrumente sînt înregistrate separat pe magnetofonul cu mai multe canale, de multe ori aceste operațiuni făcîndu-se în etape succesive.

În prima etapă de lucru se înregistrează pe canalul 1 secția ritmică (bas, chitară, baterie, pian). Înregistrarea se poate repeta pînă la obținerea calității maxime a execuției. În etapa a doua, prin intermediul unui difuzor, solistul aude în studio canalul pe care s-a înregistrat secția ritmică. Sîncron cu acest ritm, solistul va executa partea sa din partitură. În același mod se vor înregistra și canalele 3 și 4, repartizate respectiv corzilor și instrumentelor de alamă. După înregistrarea celor patru canale, acestea sînt mixate și înregistrate pe un magnetofon obișnuit cu un singur canal. La operațiile de mixaj regizorul muzical va putea realiza toate efectele pe care compozitorul și orchestratorul le-au trecut în partitură, repetînd mixajul pînă la obținerea rezultatului maxim, fără a mai fi necesară prezența orchestrei și a solistului.

În afara îmbunătățirii procesului de înregistrare, noua tehnică de lucru deschide noi posibilități orchestratorilor.

rea apei, surse de lumină, lopiți, articole pentru gătit etc.

Unii oameni, prin profesia lor (geologi, militari, arheologi etc.), trăiesc adesea o astfel de viață de tabără — campingul însă presupune și un mod sportiv de a petrece plăcut concediul.

„MUZICĂ UȘOARĂ”

În „Flacăra” nr. 28 din 11 iulie am citit articolul lui Aurel Baranga intitulat „Muzică ușoară”. Autorul are dreptate; și eu, care mă număr printre iubitorii acestui gen de muzică, sînt de aceeași părere: termenul „ușoară” este nepotrivit.

Angela TIMARU
Bacău, Calea Moinești 65

POȘTA NOASTRĂ

CONSTANTIN STURZU, Iași. Continuăm cu alte răspunsuri la întrebările pe care ni le-ați pus. 1) Ceea ce nu vă apare clar sînt prescurtările uzuale în limbi străine. Vă recomandăm să expediați scrisorile dv. cu adresele ortografiate așa cum apar în rubrica respectivă din revista noastră. N-aveți nici o grijă: factorii poștali din Polonia cunosc bine... limba polonă. 2) Inventatorul șinelor îngropate în pavajul străzilor este inginerul englez Benjamin Outram. De la acesta vine și numele de tramvai — mijloacelor de locomotivă pe aceste șine zicîndu-li-se la început „Outram-Ways” (Drumurile lui Outram) și mai apoi, prin prescurtare uzuală, „Tram-Ways”. Prima linie de tramvai din lume a fost construită în 1825, la New York, de un cetățean francez, pe nume Loubat. Bineînțeles că pe această linie circulau vehicule cu tracțiune animală. Același Loubat a construit prima linie de tramvai și în Europa — și anume la Paris, în 1854, unde a constituit și o companie de transporturi orășenești, sub denumirea de... „Drumul de fier american”. În cîteva decenii tramvaiele s-au răspîndit în întreaga Europă. În București prima linie de tramvai a fost dată în exploatare în anul 1872 (tramvai cu cai), iar prima linie electrică, în anul 1894. În 1906 a funcționat pe Calea Griviței și o linie de tramvai cu aburi — dar după un an s-a renunțat la utilizarea forței aburului, ca neapărată pentru transportul urban. La celelalte întrebări vă vom răspunde într-un număr viitor.

EUGEN GRIGORIU și CORNEL SANDULESCU, Onești. Despre Laser, aplicațiile și perspectivele sale am publicat un material amplu în numărul nostru de Anul nou (nr. 52 din 1963).

CORNELIU MAZILU, Vărbilău, rn. Teleajen. 1) Despre cancer am publicat mai multe materiale și, bineînțeles, vom mai publica, pe măsură ce știința va face noi descoperiri. 2) Am mai publicat materiale despre moda bărbătească dar — sîntem de acord cu dv. — prea puține; vă promitem să mai publicăm. 3) Lui Mircea Crișan puteți să-i scrieți pe adresa Teatrului satiric-muzical „Constantin Tănase” din București, rn. 30 Decembrie, Calea Victoriei 33.

ELENA PISLARU, Roman. Articolul dv. nu e lipsit de interes, dar nu e pe specificul publicației noastre.

STELLA STAN, Giurgiu. La vîrstă dv. posibilitățile de a vă însuși o calificare sînt nelimitate. Scrieți-ne ce studii aveți și ce ați întreprins pînă acum.

V. SILVIAN

Gh. Tarhat, Lupeni; C. Vișnănescu, Teiu; Ion Ștefănescu, Petroșani; V. Hurezan, Lugoj; M. Cîncova, Brașov; C. Zamfir, Borești; V. Călin, București; Ion P. Kăpitan, Periam; Petronela Petri, Lavrin; Romus Mîstreanu, Galați; Titu Gheorghii, Reșița; ing. Nelu Stănescu, Sibiu — răspunsurile la întrebările dv. le veți primi prin poștă.

CEVA DESPRE CAMPING

„Fiind în plină perioadă a excursiilor de vară, aș dori să citesc ceva despre camping”.

Cristina MOISE
București

Răspunde FLORIAN FRAZEL, profesor la Școala sportivă nr. 2, București.

În dicționarul limbii romîne nu se găsește cuvîntul camping. Dicționarul de neologisme lămură însă termenul: „Faptul de a trăi în aer liber, sub cort”.

În țara noastră această formă de turism este încă destul de puțin practică, cea mai mare parte a iubitorilor de turism poposind noaptea la cabane, vile, hoteluri etc., și mai puțin în corturi.

În dorința de a populariza „drumeția fără cabane” școala noastră a organizat anul trecut — cu sprijinul secției de învățămînt a raionului 23 August din București — cîteva excursii cu corturi, care au fost fil-

mate și transmise de Televiziunea romînă sub titlul: „Cu școlarii pe potecile munților” (excursie în Rarău, Ceahlău, cu plutele pe Bistrița) și „Pe urmele lui Racoviță” (excursie în peșterile din Munții Apuseni).

Excursiile cu corturi trebuie mai mult răspîndite în rândurile tineretului, deoarece permit vizitarea locurilor departate de așezările omenești sau de cabane. Totodată tinerii sînt pregătiți pentru deprinderea facerii focului, a preparării hranei, a dormitului în aer liber etc. Materialul necesar pentru practicarea campingului — care de altfel se găsește în magazinele de specialitate — e constituit din următoarele: cortul — cu accesoriile sale — montanți (bete), sfori de ancorare, picheți și țărșuși; sacul de dormit, care este mai călduros decît o simplă pătură, fiind umplut cu puf de pinguin, puf de gîscă sau vată din material plastic etc.; salteaua pneumatică care protejează corpul de duritatea și umezeala solului. În afară de acestea sînt necesare bidoane pentru păstra-

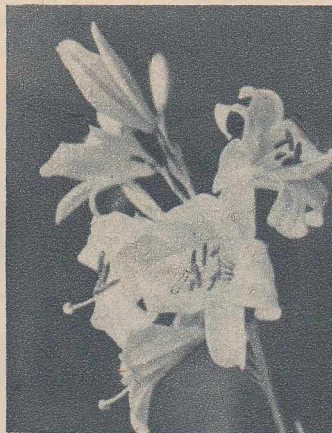
u cititorii

DE LA
CORESPONDENȚI

CITITORII CĂTRE CITITORI

Următorii cititori doresc să corespundă: Mica Cumpănă, studentă, Iași, bd. T. Vladimirescu, bl. 6, sc. A, et. 3: teme diverse; Cecilia Popescu, elevă, Rojiori de Vede, str. Mîndești 12: ilustrate; Maria Iliescu, elevă, Bacău, str. Martiru Crișan 79: teme diverse; Laura Popescu, elevă, București, str. Pridvorului 1: teme diverse, ilustrate; Marian Popa, Constanța, str. Lt. Economu 27: teme diverse; Nico Voicov, funcționar, Buzău, str. Patriei 87: literatură, ilustrate; Carmela Sădu, elevă, Tecuci, str. 23 August 107: cinema, ilustrate; Marcel Iosa, elev, Alba Iulia, str. Moșilor 40: teme diverse, ilustrate; Nelu Tatomiș, profesor, com. Călușeni-Chiojdeni, rn. Rm. Sărat: teme diverse; Ioana Mateescu, elevă, Tirgoviste, str. Poet Alexandrescu 9: literatură, ilustrate; Florica Grigore, învățătoare, com. Orofina, rn. Dorohoi: ilustrate; Silvia Pălimaru, elevă, Dorohoi, str.

A. Toma 12 A: teme diverse, ilustrate; Amelia Hașegan, elevă, com. Sîncel, str. Lenin 28, rn. Mediaș: ilustrate; Teodor Munteanu, muncitor, Galați, str. Cîmpului 2, pavilion 2, cam. 5: teme diverse; Lili Stanciu, elevă, Bacău, str. Eliberării 65: cinema, ilustrate; Androne Vladimir, miner, com. Ciocîrlău, rn. Baia-Mare: literatură, ilustrate; Petre Popșor, elev, com. Proștea Mare, 630, rn. Mediaș: cinema; Ionel Tenne, muncitor, București, str. 7 Noiembrie 53, rn. 1 Mai: cinema, sport, ilustrate; Filip Bunescu, student, satul Stupărei, rn. Rm. Vilcea, of. Băbeni: teme diverse; Lucia Rădulescu, elevă, Rm. Sărat, str. 23 August 6: ilustrate; Amelia Zamfir, elevă, Valea Mare, rn. Pitești: ilustrate; Petre Falcoș, com. Chirnogeni, rn. Negru Vodă: teme diverse; Victor Hrinăuc, funcționar, Vatra Dornei, str. 7 Noiembrie 40: cinema, teatru, ilustrate.

Crin alb de Petroșani. (I. Ștefănescu)

Schila de fluierași a Școlii de constructori Bacău. (prof. V. Bogdănel)

Fațada noului cinematograful „23 August” din Drăgășeni. (Traian Onofreiciuc, Pitești)

DOCHERII

De la dana portului, de unde privesc, pot depune mărturia garantată de cărunțul părului meu:

Cerul nu era mai limpede, soarele nu ardea mai cu putere, iar pescărușii nu erau mai puțin gureși. Însăși marea, imensă și nesfîrșită, își țesea pe mal, cu aceeași aristocratică indiferență, horbotele de spumă și alge saturate de sare.

Dar docherii, oamenii aceia cu mușchii alungiți ca parimele, cu spinările arcuite și-mpietrite, cu picioarele tremurînde de povară, care păseau cu tălpile sîngerînde pe îngusta fișie de brad a schelei? Docherii din vechiul port al Constanței și ai de mult uităților negri ani; hamalii care-și cerșeau munca în falmoasele cete, terorizați de nu mai puțin falmoșii vătafi; samarașii de la dana lăzilor, butoaielor și baloturilor de import; lopătarii, coșarii și stivuatorii de la dana exportului de cereale; cărbunarii care-și îmbibau plămînil cu praful negru, sticlos al cocului și antracitului; sărarii cu tranșeele săpate de „tosul sărat” în carnea vie. Docherii de ieri. Unde sînt? Au dispărut?

Nu. Cei care au mai putut să apuce zilele noastre s-au transformat și ei, o dată cu portul și cu litoralul, o dată cu construcția uriașelor blocuri și uzine, împreună cu modul — astăzi demn și sigur — de a-ți cîștiga plînea.

Docherii bătrîni au ieșit la pensie. Cei tineri au devenit adevărați tehnicieni.

În urmă de două decenii, afirmația aceasta ar fi fost un vis. Îndată după august '44, ea a devenit probabilă, în anii ce au urmat — foarte posibilă, pentru ca azi să pară atît de firească!

Iată-i pe docherii de astăzi mînuind cu pricepere macaralele-chei, macaralele-mobilitate și mai ales autostivuitoarele. Mecanizatorii aceștia, cum mai sînt numiți, sînt stăpîni pe utilaje și instalații de înaltă tehnicitate, pe care le folosesc cu siguranță și îndeminare. Nimic nu amintește la ei că sînt urmașii docherilor oropsiți de altădată.

Graficul arată expresiv că în cinstea celei de-a 20-a aniversări colectiful de la D.R.N.C. a reușit, numai în douăzeci de zile, să depășească planul de încărcări și descărcări cu 33 mii tone mărfuri.

În frunte se află autostivuatorii, care au înregistrat o depășire de 13 mii tone; muncitorii de la macaralele-chei au depășit cu 10 mii tone, iar cei de la macaralele-mobilitate cu 8 mii tone.

Datele mai arată că, mînuind cu sîrg și în bune condiții utilajele de care dispun, docherii din Constanța au redus timpul de staționare a vaselor în port, iar productivitatea muncii a crescut în așa fel încît cu același număr de oameni se manipulează mai mult cu 0,9 tone pe oră decît prevederile planului.

Macaragii, mecanici, tractoriști... Mecanizatorii.

De la dana portului, de unde privesc, îmi apare clar faptul că cerul nu e mai limpede ca în urmă cu 20 de ani, că soarele nu arde mai cu putere, că pescărușii-s la fel de gureși, și însăși marea, imensă și tot nesfîrșită, își țese horbota din spumă și alge în ritmuri neschimbate de milenii.

Dar docherii...? Docherii sînt alții. Pentru că, prin lupta lor și a tuturor oamenilor muncii îndrumați de partid, totul a fost supus transformării. Unei transformări ce se numește socialism.

Marla ARSENE

Constanța. Portul, noaptea.

IERI ȘI AZI — IERI ȘI AZI — IERI ȘI AZI

Priviți imaginile de față, alăturate două cite două, ilustrând două ere istorice diferite, două lumi...

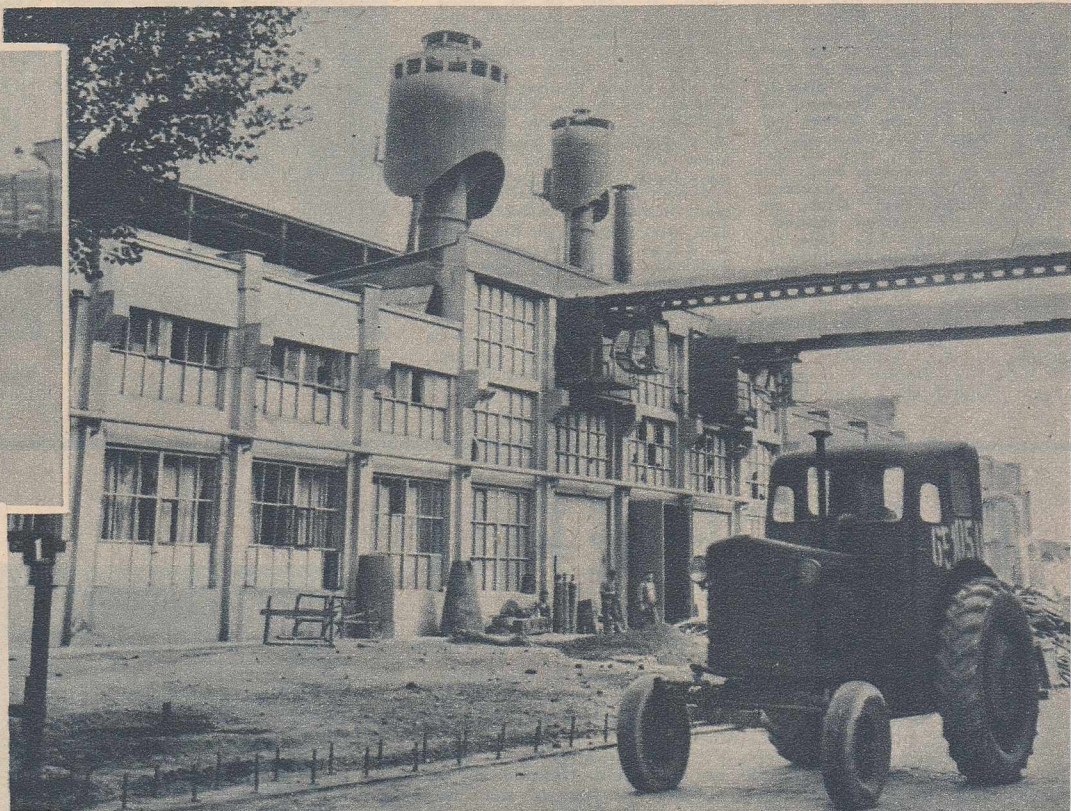
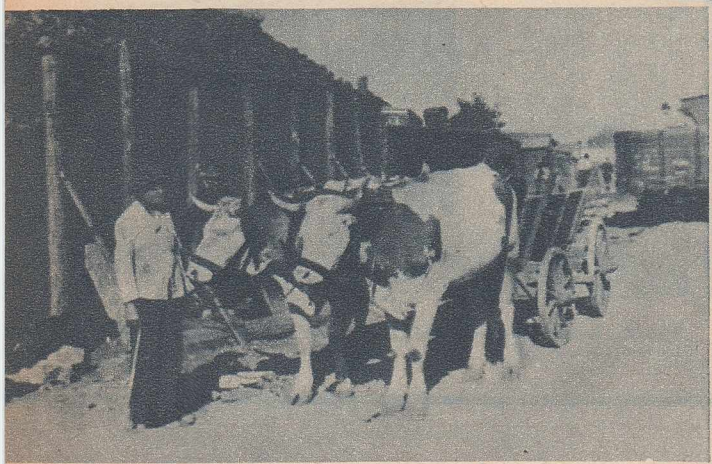
Cite veacuri le despart? Mai puțin de două decenii...

În mai puțin de 20 de ani fabricile noastre și-au schimbat aspectul ca, de pildă, fosta fabrică, azi uzina „Vulcan” (foto 1) unde fotoreporterul din '64 a prins sub același unghi cu fotografatul din '44 două aspecte atât de diferite, legate atât de felul cum se executau transporturile în întreprindere, cât și de aspectul uzinei însăși

În mai puțin de două decenii, în orașele patriei noastre au avut loc asemenea transformări ca în centrul Bucureștiului, unde s-a născut azi familiara Piață a Palatului R. P. Romine (foto 2).

Pe ruinele lăsate de război s-au ridicat în numai 20 de ani asemenea orașe-grădină ca Galații de azi (foto 3).

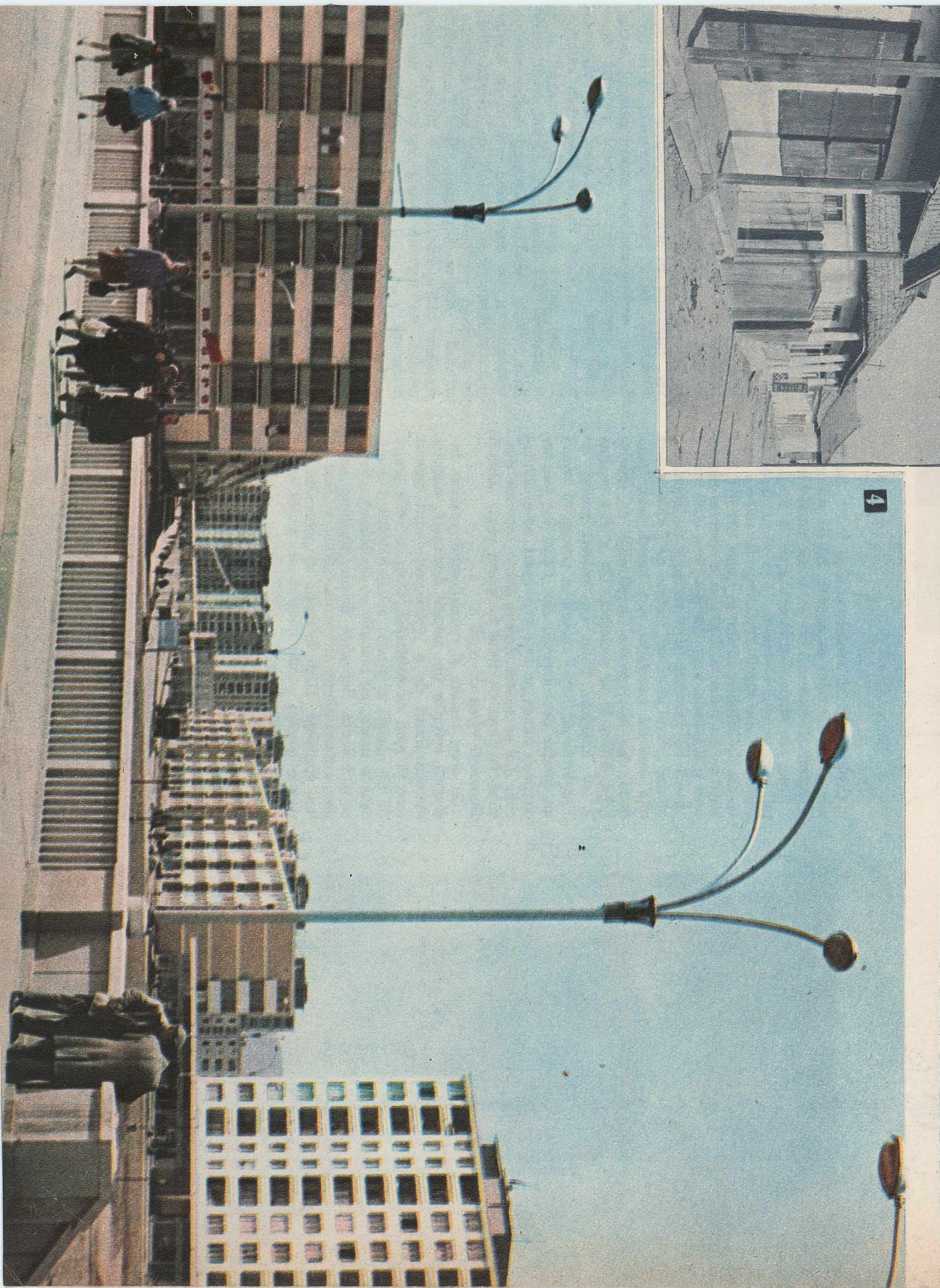
În mai puțin de 20 de ani, o dată cu multe noi așezări pe harta țării, satul Onești a devenit orașul Onești — cetate a chimiei, așa cum se înfățișează în imaginea noastră (foto 4).

2

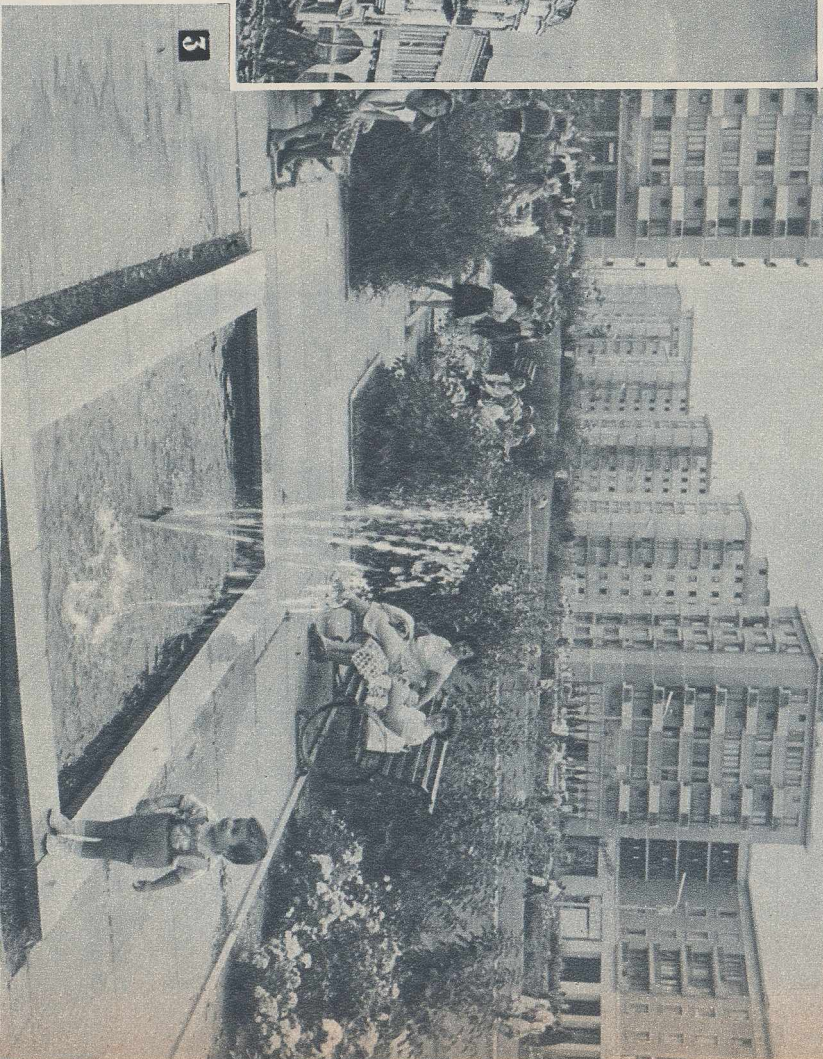
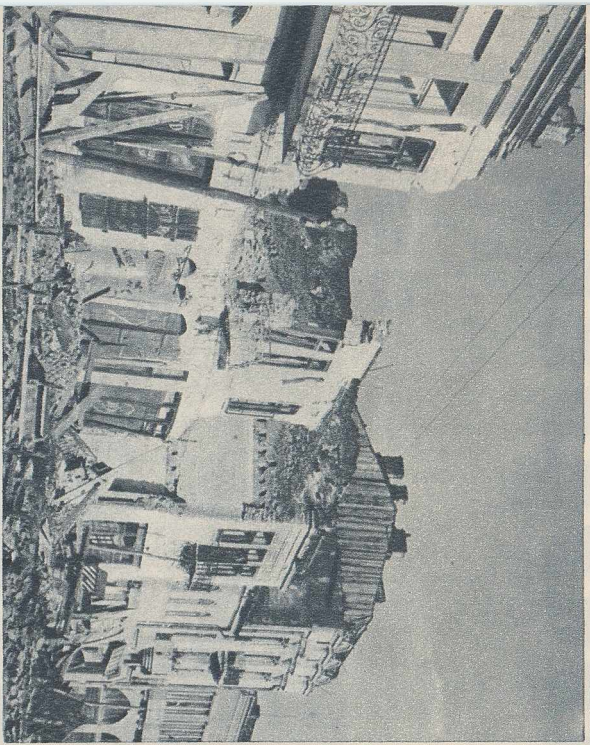

İRİ Şİ AZI — İERİ Şİ AZI — İERİ Şİ AZI —

3

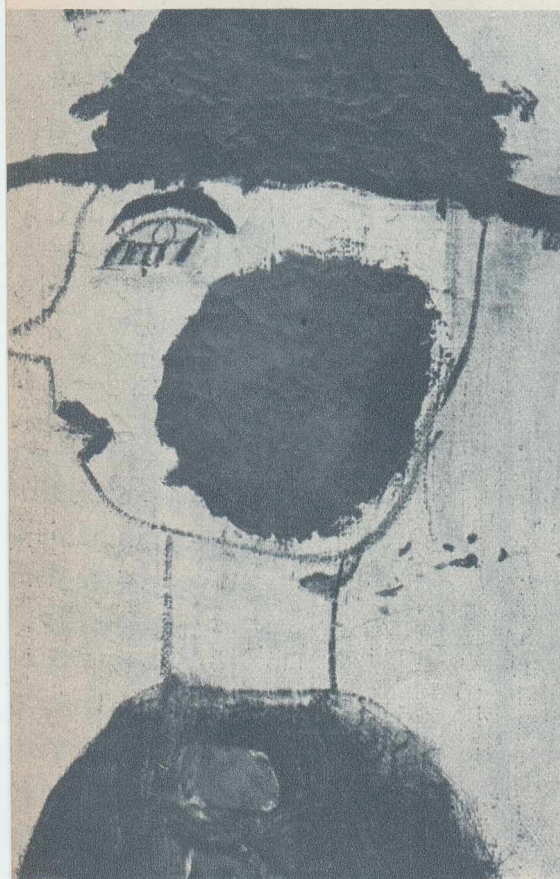

Bucure copii!

**Mihaela Bedivan (7 ani):
La grădina botanică**

**Constantin Tudor (12 ani):
Construcții noi în București**

**Daniela Codiță (10 ani):
Portret (profil)**

Copiii noștri au simțul realității foarte ascuțit, numai că, în realitatea aceasta, nu de puține ori adevărul și ipotezele se amestecă nediferențiat.

Unul are vârsta Combinatului de la Brazi. Al-tul, a cartierului Floreasca. N-au văzut niciodată cocioabele din fostul Ferentari, nici ruinele provocate de bombele căzute în Calea Griviței. S-au trezit pe un teren salubru și solid, printre blocuri tum și macarale, barza lor și-a făcut cuib între o antenă de televizor și o reclamă de neon. Au alintat primul cățel cu numele de Laika (acesta este Azorelul generației care învață acum alfabetul). Cu alte cuvinte, acești copii au deschis ochii într-o lume socialistă. Ce a fost înainte e ev imaginar, basm cu balauri învinși de Feți-Frumoși. Feți-Frumoșii (a descoperit recent un scriitor pentru copii) sînt tăticii lor care au construit lumea pe care o pictează acum minusculii eroi ai acestor rînduri, într-o expoziție deschisă la Simu cu titlul de poem sec: „Orașul București văzut de copii”.

În acest realism al miraculosului, cotidian înseamnă surpriza din fiecare dimineață, surpriza soarelui însuși de a răsări peste niște lucruri care în ajun nu existaseră. Cum se vede orașul de pe această platformă solară? Motivul dominant e strada, cu malurile ei de blocuri, schele, curți înflorite. Suprafețe drepte, unghiuri energice, ritmuri lente, chiote de culoare și dans de linii sprintene. Dacă încercăm să punem în cuvintele noastre aceste imagini, am putea spune precum urmează:

Constantin Pacea, în vîrstă de 6 ani, visează viteze, ca toți băieții, și desenează ciclismii pe o verticală dinamică. Nora Rottnier, de 5 ani și jumătate, e o citadină înveterată și pictează mirajul nopții orașului, cu încrustațiile de culoare ale blocurilor luminate electric. Logica micilor pictori e și afectivă: această somptuoasă noapte din dantelă grafică pe catifea neagră e solemnă în liniile ei elansate și maiestuoasă prin ordinea perpendicularărilor calme — în timp ce căsuța

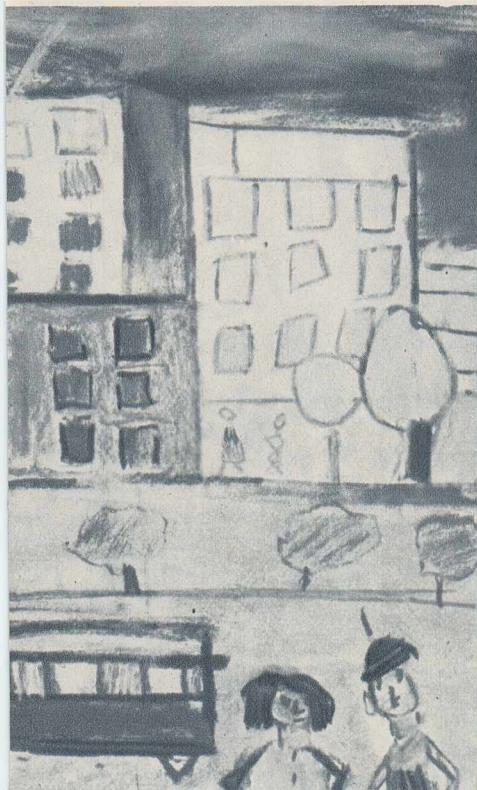
veche (pe care vrem unchi prea literat a botezat-o: „Bucureștii din povestirile bunicii”) e sprintară, pictată cu condescendență, purtîndu-și cu umor cușma roșie a acoperișului țuguiat. Daniela Codiță ondulează un profil linear și-i aplică o pecete roșie de viață, cu un efect „fauve” pe care Matisse l-ar fi invidiat. La 6 ani, Andrei Mihalache speculează motive florale, punînd cu precizie accentul decorativ. Peisajele lui Nicolae Tălăpănescu sînt de un laconism sever, înfățișînd în linii ireductibile strada sau Herăstrăul, cu o perfectă pricepere a naturii locului: curbele continue pentru peisajul „naturalist”, unghiurile ferme pentru peisajul construit apar ca un grafic de sensibilitate adecvată priveliștii. La 9 ani, Gabriel Demetrescu exprimă în peisaj statica monumentală a naturii și a construcției. Mai tîrziu, pe la 12 ani, copiii afectează stilul, marcînd începutul individualității conștiente și fac emoționate eforturi de meșteșug, de dominare a imaginii, ca Niculin. Unii își păstrează candoarea, sporită prin meditație artistică: Rodica Drogeanu, în „Turnătorie”, compune cu fantezie cromatică și înțelegere geometrică un ingenuu peisaj industrial liric și exuberant.

Pentru generația care expune în sălile Muzeului Simu, feeria se confundă cu existența. Construcții și copii cresc împreună, într-o consonanță tonică. Fantezia aceasta nu mai e una de evaziune, ci una de anticipație: n-au timp de pierdut cu zmeii, în stația copilăriei așteaptă racheta. Pozele acestui București de feerie cotidiană se așază ca niște fluturi pe pleoapele noastre adulte.

★

Și, în post-scriptum, puțină cronică: nu pentru orgoliul mătușilor, ci pentru că pictura copiilor e o lecție de pictură. Forța lor nu e în naivitate; desenu lor, dimpotrivă, e act de cunoaștere și posesiune a lucrurilor. Forța lor stă în credința artistică: pictorul-copil se bucură cu toate puterile de solăpirea fiecărei culori, de că-

**Gabriel Demetrescu (9 ani):
Locuri noi în Giulești**

area fiecărei linii. El are, pictând, sentimentul plenar al existenței. Observați, mai ales la cei mici de tot (ingenui în sensul că sînt lipsiți de ambiții), cum toate liniile sînt funcționale și toate culorile au o logică severă. Expresivitatea celui desen nu e șansă ori instinct, ci traduce o înțelegere pasionată de a exprima, actul desenului coincide cu energia lui de cunoaștere și comunicare. Întrebat, micul pictor justifică logica gnoseologică a fiecărui grad de curbă și fiecare punct de culoare — nu fără să gîndească plicisit, ca Micul Prinț: oamenii mari trebuie să se explice toate, ei singuri nu pricep nimic.

O parte dintre autorii celor 150 desene de la început sînt copii de pictori. Divulgăm acest amănunt biografic fiindcă el dă o anumită savoare culturală căreia trebuie să-i gustăm umorul: nici creatorii au un stil de familie, cum ar avea, în profil sau ținută, un „aer de familie“. Șez-junior reflectă lirica decorativă a mamei, nenele Codiță perpetuează culoarea intensă, alidă și senzuală a coloristului Pavel Codiță, Șez-junior oglindește liniile moi și tonurile sublimiate ale peisagistului său tată, Mihaela Constantin repetă fluiditatea acuarelilor materne. Copiii aceștia sînt născuți într-un spațiu în care clipea culorilor, mirosul de ulei și petele de pe albatul tatii fac parte nediferențiată din natură. Șez-junior le-au ocolit cu venerație fiecare trăsătură, palpînd de speranța genului la fiecare impresie a inelarului murdar de culoare.

Viitorii biografi ai viitorilor pictori vor găsi, inventariate cronologic, mărturiile acestor debuturi. Dar nu vrem să încheiem cu acest elogiu dus generației de 8 ani, ci cu altul: viitorul bucureștian, care se joacă la ora asta de-a trenul și nu știm ce colț al țării, poate nici nu a părut încă la vreo expoziție. Îl așteptăm...

Anca ARGHIR

Constantin Pacea (6 ani): Cicliștii

**Nicolae Tălăpănescu
(8 ani): La Herăstrău**

**Nora Rottner (5 ani
jumătate): Bucu-
reștii noaptea**

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 3507, Of. 83. Telefon 17.60.10 — înt. 1744.
ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.
TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei.
PREȚUL REVISTEI: 2 LEI.
TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”.
COPERTA NOASTRĂ: Șarjă de oțel la Hunedoara. Fotografie de Basil DUNĂBEANU.
MACHETA: Vlad Mușatescu.

Întreprinderea textilă „Dacia”, București. Creatoarele de modele controlează încă o dată calitatea țesăturilor.

**ALBUM
FOTOGRAFIC
1964**